

ÇELİŞKİLERİ KAVRAMAK VE DEVRİMCİ TEMELDE ÇÖZMEK İÇİN DAHA İLERİ!

Değişimi büyük alt-üst oluşlarda ummakla mümkündür. Bunun gerekliliğini kitlelere taşımak, devrimin görevlerine odaklanmak, ona göre şekillenmek geleceği ve kurtuluşu sağlayacaktır. Bu uğurda ölümsüzleşen yoldaşlarımızı ve tüm devrim şehitlerini anmak için 1978'de Proletarya Partisi 1. Konferansı'nda Ocak ayının son haftasını "Parti ve Devrim Şehitleri Haftası" ilan etmiştir. Devrim ve komünizmi kazanmak için örgütlenen, ileri çıkan ve bu uğurda canlarını vermekte tereddüt etmeyenler pusulamız olacaktır.

KOLEKTİF DOĞRULTU

DEVİRİM İÇİN DEĞİŞMEK BİR ZORUNLULUKTUR

SAYFA 12-13

Yeni Demokrasi

özgür gelecek için

gazetesi

26 OCAK-9 ŞUBAT 2022 • SAYI: 104 • FİYAT: 3 TL • ISSN: 2630-5526

ŞEHİTLERİMİZ KAVGA YEMİNİMİZDİR!

EMEK 4

GÜNCEL 6

ANALİZ 10

PATRONLARA VE SENDİKA BÜROKRASİSİNE KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELT!

Doğalgaz ve elektrik kesintileri nedeniyle üretimin durduğu fabrikalarda patronların işçinin yevmiyesinden, yıllık izninden kesintiye gitmesi gibikeyfiliklerin yaşandığı bu süreçte ekonomik kriz ve enflasyonun yükü de her zaman olduğu gibi işçi sınıfı ve emekçilerin omzuna yıkılmaktadır.

ELEKTRİKTE KADEMELİ SOYGUN TARİFESİ!

Borçlu faturalar nedeniyle karanlıkta kalanların, mum ışığında yaşamaya başlayanların sayısı kaçınılmaz olarak artacaktır. Burjuva feodal düzende borçsuz bir yaşam, borç ödemeye adanmamış hiç kimse kalmayacaktır.

SOL "DALGA" MI EGEMENLERİN DÜZENİNİ KORUMA MANEVRA MI? - I

Bir dizi reformist hareket, Latin Amerika'daki seçim sonuçlarını, emperyalistlerin ve hâkim sınıfların yenilgisi olarak sunup alkışladı. Bunlara göre buralarda "kanuncu devrimler" gerçekleşmiş, liberalizm ve neoliberalizm artık çökmüştü.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin Ocak Ayı çalışmaları devam ediyor

İSTANBUL- "Parti ve Devrim Şehitleri Anma Haftası" vesilesiyle Maltepe Gülsuyu Mezarlığı'nda anma gerçekleştirildi.

Partizan tarafından Gülsuyu Mezarlığı'nda Proletarya Partisi şehitlerinden Hatice Dilek, Yaşar Yiğit, Perihan Çolak, Erol Özel ile Güzel Ana, HPG'li Baran Gülümser ve MLKP'li Ozan Sökmen mezarı başında anıldı.

Erol Özel'in mezarı başında yapılan anmada saygı duruşunun ardından konuşma gerçekleştirildi. Yapılan konuşmada "50. mücadele yılımıza girmiş bulunmaktayız. Bu 50 yıllık tarih silahını kırıp düşmana vermeyen Ahmet Muharrem Çiçeklerin, çocuklarını bırakarak gerillaya katılan Leyla Karakoçların, faşizmin zindanlarını delip geçen Mehmet Zeki Şeritlerin, general babasına karşı halkın safını seçen Cemil Okaların, baş verip sırrını vermeyen Ali Kemallerin, Gökçe Kurbanların, tasfiyeciliğe, darbeciliğe karşı Partisini çelikleştiren Mehmet Demirdağların, 68 kuşağında kopuş içerisinde kopuşu gerçekleştiren ve ihtilalci programı oluşturan önder İbrahim Kaypakka'nın tarihidir. Adını sayamadığımız nice şehit yoldaşımızın bize bıraktığı şanlı tarihtir. Bugün gelinen noktada

tüm devrimci hareketi tasfiyecilik ve reformist rüzgarı kavurmaktadır. Tüm bu süreç içerisinde savaş bayrağını bir adım daha öne çıkararak dalgalandırıyoruz.

Bugün bizler şehit yoldaşlarımızın bize bıraktığı şanlı mirası daha da

yükseklere taşıma sorumluluğuyla hareket etmeliyiz. Zaman söylenildiği gibi oturanın ayağa kalkması, ayakta duranın yürümesi, yürüyenin koşma zamanıdır. Bizler de bu bilinç, irade ve kararlılıkla mücadeleyi büyütmeliyiz." denildi.

Anma etkinliği "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganlarıyla sona erdi.

ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ ZİYARET EDİLDİ

1 Mayıs Mahallesi'nde devam eden PŞTA çalışmalarında Halk Savaşçısı Zeki Peker ve tutsak Partizan Serkan

şında Partizan tarafından anıldı.

Karanfil ve Partizan flaması bırakılan mezarda İsmail Hanoğlu'na yazılan ezgi seslendirildi.

SUZAN ZENGİN VE SIRMA BOYOĞLU MEZARI BAŞINDA ANILDI

Proletarya Partisi şehitlerinden Sırma Boyoğlu ve Suzan Zengin mezarı başında Partizan tarafından anıldı.

7 Eylül 1978'de faşistler tarafından Tuzla'da katledilen Sırma Boyoğlu Tuzla Merkez'de bulunan mezarı başında; devrimci basın geleneğinin simge isimlerinden, işçi havzalarının ve emekçi semtlerin her daim ayrılmaz bir parçası olan Suzan Zengin Tuzla Aydınli'da bulunan mezarı başında Partizan tarafından anıldı.

Parti ve Devrim Şehitleri Anma Haftası vesilesiyle düzenlenen ziyaretlerde "50 yıllık mücadele tarihi şehitlerimizin mirası ile devam ediyor" vurgusu yapıldı.

Aynı zamanda Tuzla Aydınli Mezarlığı'nda 10 Ekim Ankara Katliamı'nda yaşamını yitiren İnşaat İş Sendikası kurucularından Tekin Arslan'ın mezarı ziyaret edilirken, Sırma Boyoğlu'nun mezarı başında "Sırma yoldaşım" ezgisi söylendi.

Güllü'nün aileleri ziyaret edildi. Ailelere yapılan ziyaretlerde 50 yıllık mücadelesine dair sohbetler gerçekleştirildi.

Aile ziyaretlerinin yanı sıra Proletarya Partisi kadrolarından İsmail Hanoğlu Heybeli Ada'da bulunan mezarı ba-

"SİZİN SESİNİZ OLUP SİZİNLE KAZANACAĞIZ, BİZ KAZANACAĞIZ!"

HABER MERKEZİ- Gebze Kadın Kapalı Hapishanesi'nden TKP/ML dava tutsakları yolladıkları mesaj ile devrim ve komünizm şehitlerini selamladı.

Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası vesilesiyle yayımlanan mesaj şu şekilde: "Baştan aşağı hareketli olan yaşamın kendisi, güne hükmünü verirken; tarih yapımcılarının ortaya koyduğu iradeyi de yansıtır. Bu yanıyla sınıf mücadeleleri tarihi her zaman zaferlerden ye-

nilgilere, yıkımdan inşaaya, acı ve sevinçleriyle en iyi öğretmenlerimizden biri olmuştur."

Ancak varlık ve yokluk arasındaki ince çizgi, sınıf mücadelesinde gerçek anlamını bulduğunda ödenen ya da ödenecek olan büyük bedeli göze alanlar kendi çağlarını ileriye taşıyacak olanlardır. Halka umut, düşmana korku salan cüretleriyle can bedeli mücadele onların adımlarında büyüyüp, serpilebilir. Nitekim zafer en çok onların bakışlarında okunur. Açlık tokluğa, yokluk varlığa, ölüm yaşama onların ellerinde dönüşür. Bu yanıyla dünden bugüne tüm bu değerleri kuşanan, devrilen çağların ötesinde za-

mansızlığın birer sembolü gibi hemen yanı başımızda, kavganın ortasında bizimle olan şehitlerimiz;

"Tarihi çağ çağ adımlayarak

Bazen yavaşlayıp bazen koşarak

Öfkeyi hücre hücre yakıp yüreklerinde

Beyinlerinde gururu tutuşturarak

'Biz kazanacağız' diye

And içiyorlar ayrı ayrı başucumuzda

Rüzgâr diliyle tümümüzü kucaklayarak"

Biz de onların önünde saygıyla eğiliyor, "sizin sesiniz olup sizinle kazanacağız" diyerek selamlıyoruz!

POLİTİK GÜNDEM

ÇELİŞKİLERİ KAVRAMAK VE DEVRİMCİ TEMELDE ÇÖZMEK İÇİN DAHA İLERİ!

Ekonomik kriz, yoğun bir zam kampanyası eşliğinde halk yığınlarının itimat anlamıyla bir cendereye almış durumdadır. 2021 enflasyonu TÜİK verilerine göre %36 çıkmıştır. Yeni Hazine ve Maliye Bakanı Nurettin Nebati 2022 Ocak ayı enflasyonunun pik noktasına ulaşacağını kabul ederek izama furçasının devam edeceğini ilan etmiştir. Her şeyin YEM'le (Yeni Ekonomik Model) çok güzel olacağını ancak biraz "dişlerin" sıkılması gerektiği söylemleri eşliğinde enflasyondaki artışın kabulü, bizim için sadece ekonomik krizin daha fazla büyüyeceğine dair açık bir itirafır. AKP-MHP'nin yetkili ve etkili ağızları, halka "şükretmeleri", "dayanmaları", "Avrupa ve dünyada her şeyin daha kötü olduğu" safsatmaları eşliğinde önce 2022 Mart-Nisan, daha sonra 2023'e randevu vererek iyileşmenin olacağı vaatlerinde bulunmaktadır. Onlar için kazandıkları her gün "kâr" hanelerine yazılırken aynı zamanda çaresiz ve çözümsüz hallerinin de görüngüsü olmaktadır. Gerçekleşen şey ise gün be gün halkın alım gücünün düşmesi, temel ihtiyaç maddelerine günü birlik zamların yapılması ve tüm bunlara paralel olarak artan yoksulluk ve sefalet olmaktadır.

Halk kitlelerin yaşadığı yoğun sömürü, yoksullaşma ve sefalet ile sınırlı değildir. Örgütlenme ve mücadele hakları ağır bir devlet baskısı altındadır. Politik özgürlüğün yokluğu adeta halka makul ve bir kadermiş gibi benimsetilmeye çalışılmaktadır. Bu hak ve özgürlükleri elde etmeye dair her türlü mücadele faşizmin zorbalığıyla bastırılmaktadır. Faşist kliklerin hem ekonomik kriz hem de politik kriz içinde güç devşirme mücadelesi, kayıkcı kavgaları ve bunun sertleşmesi halk yığınlarının yaşadıkları sorunların bulanıklaştırılması, gerici güçlerin saflaşmasında bir yere doğru çekilme çabası nihayetinde kültürel-inançsal temelde karşılaştırmaya ve topyekûn şekilde şovenist kuşatmaya alınmasıyla sonuçlanmaktadır. Faşist kliklerin güç dengelerini değiştirmek için gündem belirleme mücadelesi boğucu, bunaltıcı ve yıkıcı sorunlarını karartmaktadır.

GÜNDEM BELİRLEME MÜCADELESİ VE GERİCİLİĞİN KUŞATMASI!

Tayyip Erdoğan'ın döviz kurlarındaki dalgalanmayı dengelemesine paralel olarak, sanki ekonomik krizin bu eksende odaklandığına dair oluşan algıyı yönetmeye dayalı politik hamleleri peş peşe gelmektedir. İlk hamle olarak Kürt meselesinde yeni

bir adım atılacağına dair alt metinde içeren ve Selahattin Demirtaş'ı hedefleyerek "İmralı'ya hesap vereceksin daha" söylemi gündemi işgal etmiştir. Bir yandan HDP Milletvekili Semra Güzel'i hedefe koyarak, dokunulmazlığının kaldırılmasına yönelik saldırı, diğer yandan Kürdistan'ın üç parçasında tırmanan askeri ve politik saldırılar ve toplamda "terör umacası" ile yönlendirilen ve diri tutulan şovenist kampanya, "İmralı'ya hesap verme" tartışmasıyla büyütülmüştür. Zira faşist Millet İttifakı ve özelde İYİP bu söylemi AKP'ye karşı kullanırken Kürt Ulusal Hareketi'nin önderi Abdullah Öcalan ve Kürt ulusal mücadelesine yönelik şovenist bir saldırıya da çevirmiştir. Meral Akşener, Tayyip Erdoğan'a hitaben 19 Ocak'ta "Eğer İmralı'dakini çıkarmanın peşindeysen orada duracaksın. Sakın ha... Seçim kazanmak için böyle bir kötülüğü memlekete yapmaya kalkma" diyerek, Kürt ulusuna yönelik halihazırda süren saldırıların üstüne şovenizm ipliğiyle örülmüş örtüyü atmaktan geri durmamıştır. Tayyip Erdoğan'a senden daha inkârcı, faşist ve şovenistiz denmiştir. Cumhuriyet ve Millet İttifakının verili güç dengeleri içinde politik bir güç olan Kürtleri yanında yedeklemeye çalışan siyasetinin de bir uzantısı olarak bu hamlelerin yapıldığına şüphe yoktur. Ancak soyut ve afaki söylemleri içinde oldukça somut ve belirgin olarak elde ettikleri ve hanelerine yazdıkları tek şey şovenizm zehrini halk yığınlarına zerk etmeyi başarıyor olmalarıdır. Kürt düşmanlığı, Kürdü katletme ve zindanlara atma, siyasi yasak getirme ve kayyumlarla haklarını gasp etme saldırıları, bitmeyen histerik şovenist dalga eşliğinde Kürtleri kazanma ve kandırma politikası faşist klikler tarafından hayata geçmektedir. Gerici güçlerin bu mücadelesi içinde belirginleşen, daha fazla açığa çıkan ise bu sistemde Kürt ulusunun geleceğinin asla olmayacağıdır.

Tayyip Erdoğan ve şürekâsının faşist söylem ve eylemleri eşliğinde gündemi yönlendirmeye dair diğer bir adımı da Sezan Aksu'nun beş yıl önce bestelediği "Şahane bir şey yaşamak" adlı şarkısı üzerinden; önce medyada sonra Devlet Bahçeli ile meclis grubunda daha sonrada camide bizzat faşist liderin "dilini koparırsın" söylemiyle atılmıştır. "Kültürel, dini, ulusal, toplumsal" değerler söylemiyle vücut bulan faşist yaklaşım ve saldırganlık, kitlelerde gerici bir obezleşme hedeflidir. Bu aynı zamanda, "Hiçbir genç gelecekte umutlu değil" diyerek Ela-

zığ Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi öğrencisi Enes Kara'nın mahkum kaldığı cemaat yurdunda intihar etmesine karşı oluşan haklı ve meşru tepkinin popüler bir sanatçıya yönelik tersi bir saldırı ile boğulmasını amaçlamaktadır. Ancak daha da önemlisi gündemi kendini sıkıştıran sorunlardan kurtarma ve istediği kulvara çekmektir. AKP-MHP faşist yüzünü artık maskeleyemeden bir yandan baskıyı en geniş kesime doğru pervasızca yaymakta diğer yandan bu yöntemle "cambaza bak" taktiği izlemektedir.

Ancak Enes Kara'nın intiharı siyasal-sosyal-ekonomik sistemin ve onun yoğunlaşmış krizinin gençliği nasıl bir girdaba soktuğunun, gençliğin nasıl bir gerici kuşatmayla yüz yüze bıraktığının göstergesi olmuştur. Eğitim sisteminde gerici-faşist müfredat, üniversitelerde YÖK ile sürdürülen ve yeni Cumhurbaşkanlığı sistemiyle demokratik-akademik-bilimsel eğitimin kırıntılarının da ortadan kaldırılması, barınma sorununa öğrencileri mahkûm etmek yetmemekte buna cemaat-tarikat-vakıfların geniş ekonomik olanaklarla donatılıp gençliği daha sıkı şekilde kuşatması eşlik etmekte ve tüm bunların sonucu olarak umutsuz, geleceksiz, belirsiz bir durumun oluşması sağlanmaktadır. Faşizm tam anlamıyla bu karanlıktan beslenmektedir. Örgütsüz, dağınık ve ne yapacağını bilemeyen ancak var olandan memnuniyetsiz gençlik kitleleri her türlü değişim yanında aynı zamanda varoluşsal bir sorunla karşı karşıyadır.

SEÇİM "HEYECANI"

Halk kitlelerinin içinde bulunduğu bu durumun değişmesinin kuşkusuz seçimler ve sandık zaferleriyle gerçekleşmesi olanaklı değildir. Ancak CHP Lideri Kılıçdaroğlu'nun Eylül 2022'de seçim beklentisini açıklaması, seçime dair hazırlıkları tüm cephelerde hızlandırmaktadır. Millet İttifakı, Deva, Gelecek Partisi gibi partilerle ittifakı genişletme çalışmalarına hız vermiştir. Liderler düzeyinde görüşme trafiği hızlandırılmış, asgari bir programda buluşma çalışmaları yoğunlaşmıştır.

Diğer yandan ise halk güçlerinin bir parçası olan reformist, parlamenterist hareketlerde ittifak arayışına hız vermiştir. HDP'nin TİP, Sol Parti, TKP, EMEP, SMF, EHP, TÖP gibi parti ve örgütlere seçim ittifakı ekseninde görüşmeler yapma çağrısı gündeme oturmuştur. Sol Parti'nin 2019 yerel seçimlerinde ittifak yaptığı CHP'de asla aramadığı ancak söz konusu HDP olunca şart koştuğu "sınıf eksensiz tu-

tum" ölçütü ile estirilen şovenizm rüzgârının etkisine nasıl girdiği toplanta katılmama tutumu ile ortaya çıkmıştır. Ancak Sol Parti'nin şovenizm bulamaçlı tutumunu bir kenara koyduğumuzda, bu seçim ittifakı arayışının iyileştirmelerle, reformlarla faşizmin düzelme olanağı olmayacağı gerçekliğinin "sandık ve meclis" gündemiyle manipüle edildiği, kitlelerin öfke tepkisinin burada pasifize edilerek sistem içinde tutulduğu görülmelidir. Gündem kitlelerin örgütlenmesi, mücadele istek ve hevesinin güçlendirilmesi, sisteme yönelen tepkisinin politikaya çevrilmesidir. Vekil pazarlıkları, grup kurma hevesleri, seçim için ittifak heyecanı; Semra Güzel mecliste faşizm tarafından linç edilmeye havale edilirken tamda reformizmin nitelikleriyle uyumludur.

DEVİRİM VE KOMÜNİZM İÇİN ÖLÜMSÜZLEŞENLER PUSULAMIZDIR!

Faşizm dışarda baskıyı yoğunlaştırmakta, ekonomik krizin tüm faturasını emekçilere kesmekte, devrimci-demokratik güçler, işçiler, emekçiler, Kürtler, kadınlar, çevrecilerin hak arayışı polis, yargı ve zindan saldırılarına maruz kalmakta, zindanlarda hasta politik tutsaklar katledilmekte, toz duman içinde bir politik kriz yaşanmaktadır. İşte böylesi dönemde devrime kitleleri daha güçlü kanallara çekmek, faşizme karşı kitleleri yönlendirmek esaslı görevimiz olmalıdır. "Devrim demek çelişmeleri çözmek demektir. Küçük bir çelişme çözmek küçük bir zafer, büyük bir çelişmeyi çözmek büyük bir zafer, çelişmeleri sürekli olarak çözmek sürekli zafer demektir." Devrime bu şekilde ilerleyeceğiz. Bu görev ve sorumluluk ancak devrimi gündem yapmakla olanaklıdır. Değişimi büyük alt-üst oluşlarda ummakla mümkündür. Bunun gerekliliğini kitlelere taşımak, devrimin görevlerine odaklanmak, ona göre şekillenmek geleceği ve kurtuluşu sağlayacaktır. Bu uğurda ölümsüzleşen yoldaşlarımızı ve tüm devrim şehitlerini anmak için 1978'de Proletarya Partisi 1. Konferansında Ocak ayının son haftasını "Parti ve Devrim Şehitleri Haftası" ilan etmiştir. Devrim ve komünizmi kazanmak için örgütlenen, ileri çıkan ve bu uğurda canlarını vermekte tereddüt etmeyenler pusulamız olacaktır. Onlar büyük bir dava için yaşamış ve adanmışlardır. Onlara yol gösteren bilinç kuşanmamız gereken bilinçtir. Onlar karamsarlığımıza umar, kavgamıza en büyük enerjidir.

Patronlara ve Sendika Bürokrasisine Karşı Mücadeleyi Yükselt!

MESS (Metal Sanayicileri Sendikası) patronları ile Türk Metal (Türk İş), Özçelik İş (Hak İş) ve Birleşik Metal İş (DISK) arasında imzalanan grup toplu sözleşmesinin ardından metal işçilerinin iş durdurma, direniş ve işgal boyutuna ulaşan eylemleri oldu. Hemen her fabrikada işçiler imzalanan toplu sözleşmeden memnun değil. Çünkü yakın zamanda enflasyon had safhada arttı ve alım gücü fazlasıyla düştü. Alınan zamlar ise enflasyonun altında yani gerçekte (alım gücü) ücretler daha da aşağılara çekildi.

Metal işkolunda yaşananların 'asgari ücret tuzağı' ile yakından bağı bulunuyor. 2022 için belirlenen asgari ücrette net yüzde 50, brüt yüzde 39 artış belirlendi ancak artan enflasyon karşısında bu artışın bir anlamı yok. Dahası yeni asgari ücret, tüm sözleşmeleri ve ücret sistemini sarsacak şekilde ele alındı. Alım gücü yani gerçek ücretler bakımından dün asgari ücretli olanlar kayda değer hiçbir artı sağlanamazken asgari ücretin üzerinde ücret alan milyonlarca işçi ve memur bir günde asgari ücretli durumuna düştü. Metaldeki durum da buna benziyor: Grup sözleşmede yüzde 27 olarak ifade edilen zammın gerçek ücretler bakımından dün asgari ücretli olanlar kayda değer hiçbir artı sağlanamazken asgari ücretin üzerinde ücret alan milyonlarca işçi ve memur bir günde asgari ücretli durumuna düştü. Metaldeki durum da buna benziyor: Grup sözleşmede yüzde 27 olarak ifade edilen zammın gerçek ücretler bakımından dün asgari ücretli olanlar kayda değer hiçbir artı sağlanamazken asgari ücretin üzerinde ücret alan milyonlarca işçi ve memur bir günde asgari ücretli durumuna düştü.

Metaldeki grup toplu sözleşme, yüksek enflasyon ve yeni asgari ücret koşullarında işçiler için bir artış özelliği göstermedi tam tersine gerçek ücretler daha da düştü. Diğer yandan sözleşmenin "grup düzeni" nedeniyle önemli bir kesim daha büyük kayıplar yaşadı. İşçiler yüzde 50 zam isterken sendikalar enflasyonun yüzde 60'larda olduğu koşullarda yüzde 27'ye imza attı. Patronların yüzde 1000'lerde kâr elde ettiğini açıklayan sendikacılar resmi enflasyonun bile altına imza atmış oldu. İşçilerin enflasyon karşısında çöp haline gelen taslakların revize edilmesi taleplerine "sözleşme revize edilemez" diye karşı çıkan sarı sendikacılar, taslakta olmayan belli maddeleri ("yüzde 10", "400 TL'lik çek") sözleşmeye eklemekten de geri kalmadı. İşçilerin de dediği gibi gerçekte "greve değil satış sözleşmelerine hazırlanan" sarı sendikaların imzasıyla metal işçisi bir kez daha oyuna getirildi.

Sarı sendikalar grup sözleşmesini, bardağın dolu tarafından görüp göstermeye çalışırken bardağın boş ta-

rafını ise gizlediler. Dahası bardağın dolu tarafının alabildiğine dar olduğunu da manipüle ettiler. Çünkü açıklanan ücret zammı ve sosyal haklar her bir işyerinde ve her bir işçi statüsünde farklılıklar arz ediyor. Örneğin sayıca az eski işçiler ücret pozisyonlarını koruyabilirken sayıca çoğunluğu oluşturanlar ciddi kayıplar yaşadı. 'Beyaz yakalılar' ile 'mavi yakalılar' arasında da benzer bir durum baş-

gösterdi. İkramiye, prim, fazla mesai, sosyal haklar vb. ücreti ilgilendiren ne varsa her birindeki farklılıklar enflasyon ve asgari ücret/gelir vergisi rakamları ile birleşerek derin açıklar oluşturdu.

İşçi sınıfı, özelde ise metal işçileri tek bir statüde olmayıp onlarca farklı isim ve koşulda istihdam edildiği için verili haliyle eşit değildi. Tersine birçok çelişkiyi kendinde barındırıyordu. Doğal olarak işletme ve statü farklarını yok sayarak herkese eşit yaklaşmanın bir bedeli vardı. Bu bedel, artık "genel ücret" durumuna gelen asgari ücret ve "grup sözleşmesi düzeni" ile metal işçilerine de ödetildi. Taban ücret olarak işçileri koruması gereken asgari ücretin "tavan ücret" durumuna getirilerek patronları koruması gibi söz konusu işkolu ve işletmelerdeki işçileri koruması gereken "grup sözleşmesi düzeni" de iş kolu ve grup halinde işçileri patronlara peşkeş çeken bir nitelik gösterdi.

İmzalanan sözleşmenin ardından Mersin Çimsataş işçileri yüzde 35 iyileştirme isteyerek önce fabrika içinde daha sonra dışında direnişe başladılar. Dört gün boyunca patron ve polis tehdidi altında, soğukta direnen işçilere, üyesi oldukları ve hiçbir destek göremedikleri Birleşik Metal İş'in ver-

diği cevap ise ibretlikti: "mevcut grup sözleşmesi düzeni ve sendikal işleyiş açısından" işçilerin talepleri gündeme getirilemez!... Burada grup düzeni "patronların çıkarını"; sendikal işleyiş ise "sendika bürokrasisi"ni temsil etmektedir. Ki metal iş kolundaki sözleşme süreci birbiriyle kaynaşmış bu iki gerçeği bize bir kez daha göstermiş oldu.

Diğer yandan özellikle orta ve büyük metal işletmelerinde genel olarak işçi ücretleri, işçi sınıfının bütününe nazaran daha iyi konumdaydı. Bu durumun değişmeye başladığı durumda, 2015'te olduğu gibi Türk Metal'de cisimleşen işbirlikçi ve mafyavari sendikacılığa da tepki gelişti. Bu tepkiden bir nebze Birleşik Metal yararlandı ancak değişik manevralarla ve en önemlisi sendikal seçeneksizlik yüzünden metal işçileri üzerindeki Türk Metal sultanı devam etti. Hatta ilerleyen yıllarda yeniden tesis edildi. Çünkü işçilerin bir kısmının alternatif bir sendika olarak gördüğü Birleşik Metal de sarı bir sendikaydı ve umut vermektense uzaktı. Nitekim bu niteliği son grup toplu iş sözleşmesi ve Çimsataş işçilerinin direnişi ile bir kez daha tescillenmiş oldu.

Artan enflasyon ve yeni asgari ücretin ardından imzalanan sözleşmelere tepkilerin gelişmesi; bunun iş durdurma, grev ve işgal biçimini alması yine sendika bürokrasisine karşı bir tepkiye evrilmesi şaşırtıcı değildir. Metal işkolunda Çimsataş ve Farplas'la gündeme gelen grev/işgal/direniş eğilimi Sivas'ta maden işçilerinin yine Gebze'de Corazon çuval işçilerinin eylemleri ile sürdü. Yine birçok iş kolunda işçilerin homurtu, hareket ve eylemlilikleri kendini gösterdi. Bu, kimi yerlerde sendikalaşma kimi yerlerde ise sendika değiştirme biçimini aldı. İşçilerin patronlara ve sendika bürokrasisine karşı tepki ve eylemleri devam eden süreçte de hemen her iş kolu ve sendikada artarak devam edecektir.

Doğalgaz ve elektrik kesintileri nedeniyle üretimin durduğu fabrikalarda patronların işçinin yevmiyesinden, yıllık izninden kesintiye gitmesi ya da telafi çalışma koymasına gibi keyfiliklerin yaşandığı bu süreçte ekonomik kriz ve enflasyonun yükü de her zaman olduğu gibi işçi sınıfı ve emekçilerin omzuna yıkılmaktadır. Bu keyfilikte; devlet, yasa ve polis desteği dışında patronların elindeki en önemli iki kozu sendika bürokrasisi ve işçiler arasındaki statü ve ücret farklılıkları oluşturmaktadır. Bu ikisi, sınıfın öncülerinin ve ileri işçilerin mücadele etmesi gereken noktaları da göstermektedir: Sınıfa yönelen saldırılara karşı daha yüksek bir bilinç, sınıfın birliği ve içte sendikal bürokrasiye savaş açmak... Bugünkü kriz ve sömür sarmalında kaçınılmaz olduğu kadar zorunlu da olan görev budur.

Çimsataş'ın ardından Türk Metal üyesi Gebze Farplas işçileri de yetersiz zamlara karşı çeşitli taleplerle iş durdurarak eyleme başladı. İşçilerin eylemi Birleşik Metal'e geçişe evrilerken başka bir gerçeğe daha işaret etti. Sarı sendikalar kendi aralarında, işçilerin çıkarları bakımından önemli nicelik farkları barındırıyordu. Bir yerde Birleşik Metal satış sözleşmesinin öznesi olurken başka yerde daha iyi koşulların aracı olabiliyordu. Buna yol açan birçok iç süreç ve çelişki söz konusu; gerçek olan tek şey ise sendika bürokrasisine karşı mücadelenin kaçınılmazlığı... Aksi halde MESS patronlarını alt etmenin mümkünlüğü bulunmuyor.

Metal sektörü ülkedeki en önemli birkaç stratejik sektörden birisi. Ekonomi, üretim, patronlar ve kuşkusuz işçi sınıfı için kilit bir önem taşıyor. Bu yüzden tarihinde önemli mücadeleleri, yakın zamanda ise "metal fırtına" (2015) adı verilen grev/işgal silsilesini barındırıyor. Yine de bir bütün bakıldığında metal sektörünün hâkim sınıflar ve devlet bakımından on yıllar boyunca stabil bir iş kolu olarak korunduğunu belirtmek gerek. Bu alanda esasta Türk Metal üzerinden şekillendirilen mafyavari sendikal örgütlenme; devlete, patronlara ve sendika patronlarına biat üzerine ku-

Madencilerin direnişi kazanımla sonuçlandı

HABER MERKEZİ- Sivas Divriği’de Çiftay şirketinin üretim yaptığı demir madeninde ücret artışı için direnen işçiler eylemlerini kısmi kazanımla bitirdi. İşçiler pazartesi günü durdurdukları üretime dün yeniden başladı.

Divriği’de Ordu Yardımlaşma Kurumu (OYAK) iştiraki Erdemir’e ait madende üretim yapan Çiftay firması işçilere yüzde 51 zam önerdi. İşçiler ise taban ücretleri düşük olduğu için bu oranın üzerine 1000 lira seyyanen zam ve yakacak yardımı talep etti. Üç gün süren direnişin ardından işçiler yüzde 51 oranında maaş zammına ilaveten, banka maaş promosyonu, gıda ve yemek farkı ücretleri ile yakacak yardımı olarak her ay 750 TL alacak. İşçilerin direniş boyunca öne çıkardığı seyyanen 1000 TL ek maaş ücreti ise tam anlamıyla karşılanmasa da 250 TL olarak sözleşmeye girdi. Bu kazanımla madendeki en düşük ücret 5 bin 250 TL oldu.

“GÜVENİMİZ GELDİ”

Bir maden işçisi süreci şöyle anlattı: “Sosyal yardımlarla beraber bazı hakları kazandık. 13 yıldır bu-

rada çalışıyoruz daha önce böyle bir kazanımımız olmamıştı. Bize ait yemek kartlarımız olacak. Yakacak yardımları yapılacak. Ücretler arttı. En düşük ücret 5 bin 250 lira. Yeraltında çalışanlar için 7 bin 300 oldu. Biz iş durdurduğumuzda buraya gelen savcı bile bize ‘Allah yardımcınız olsun’ demişti. İşler dışarıdan duyulduğu kadar kolay değil. Burası çok büyük bir maden, zor bir iş. Biz daha önce böyle bir şeyi başaramamıştık. Esnaf destek gösterdi. Herkes de yanımızda durdu. Burada biz birlikte hareket edince de kendimize güvenimiz geldi. En büyük başarılarımız herhalde birlik olup haklarımızı kazanmak oldu.”

“BEKLENMEYENİ BAŞARDIK”

Direnişin sonlanmasının ardından Divriği Gazetesi’ne konuşan bir maden işçisi ise, “Hiç kimsenin beklemediği direnişi başardık. Bu direnişin böyle kararlı bir biçimde büyüyeceğini kimse beklemiyordu. İşveren, işçilerin kararlı direnişi karşısında şaşkına uğradı. Eylemimizi sabote etmek için Divriği Belediye Başkanı ile Cumhuriyet İttifakı bileşenlerinin temsilcilerini sahaya sürdü” diye konuştu.

İnşaat işçilerinin direnişi kazanımla sonuçlandı

İSTANBUL – Verilmeyen hakları için Finans Merkezi şantiyesi önünde direnişe geçen işçilerin ücretleri ödendi.

İnşaat İşçileri Sendikası (İnşaat-İş) ve Devrimci Yapı, İnşaat ve Yol İşçileri Sendikası (Dev Yapı-İş), hakları gasp edilen üyeleri için Ümraniye’de bulunan Finans Merkezi şantiyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamadan sonra işçiler haklarını alana kadar şantiye önünden ayrılmama kararı aldı. Saatler süren direniş yapılan görüşme sonrasında işçilerin hak-

larının almasıyla sona erdirildi.

Burada söz alan Dev Yapı-İş Sendikası Genel Başkanı Özgür Karabulut, “Direndik ve kazandık. Arkadaşlarımızın geciktirilen ücretleri, bugün direnişimiz sonucu ödendi. Bütün direnen arkadaşları kutluyoruz. Direne direne kazandık. Geçmiş dönemde çıkarılan arkadaşların ücretleri de ödenecek. Yaşanasın mücadele, yaşasın direniş” dedi.

Yapılan konuşma ardından işçiler alkışlar eşliğinde eylemlerini sonlandırdı.

Çimsataş’ta işten atma saldırısı: “Kanun dışı grev”

HABER MERKEZİ- Üyesi oldukları Birleşik Metal-İş’in baskısıyla iş bırakma eylemlerini sona erdiren Çimsataş işçilerine patronun saldırısı sürüyor. İşten çıkarılan ikisi işyeri temsilcisi 13 işçinin geri alınması için yapılan görüşmeler sonuçsuz kaldı. 13 işçi fiili grev örgütledikleri bahanesiyle tazminatsız işten atıldı.

İşçiler üzerinde baskı kuran üyesi oldukları Birleşik Metal-İş Sendikası, fiili meşru mücadeleyi ve işçilerin üretimden gelen gücünü kullanmasını sendikal örgütlülüğe ihanet olarak nitelendirdi. Sendikadan güç alan patron, işten attığı ikisi işyeri temsilcisi 13 işçiyi işe almayacağını bildirerek, ihbar ve kıdem tazminatlarını ödemedi iş sözleşmelerini feshetti.

6356 SAYILI TOPLU SÖZLEŞMELER KANUNU

İşten atmaya, “İşçinin yapmakla ödevli bulunduğu görevleri kendisine hatırlatıldığı halde yapmamakta ısrar etmesi” ifadesinin yer aldığı 4857 sayılı yasanın 25/II.h maddesi ve “Kanun dışı grev yapılması halinde işveren, grevin yapılması kararına katılan, grevin yapılmasını teşvik eden, greve katılan veya katılmaya ya da devama teşvik eden işçilerin iş sözleşmelerini haklı nedenle feshedebilir” ifadesinin yer aldığı 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu Sözleşmeler Kanunu’nun 70. maddesi gerekçe yapıldı.

Fiili grev örgütlenmesini sınıf mücadelesinin gündeminden kaldırmayı amaçlayan ve sarı sendikacılığın onayladığı 70. maddeye karşı tutum alan Çimsataş işçilerinin mücadelesi yine sendika bürokrasisi tarafından engellenmiş oldu.

Fiili grev örgütleyen işçileri patronun saldırısının hedefi haline getiren Birleşik Metal-İş Sendikası 15 Ocak günü yaptığı açıklamada, işçileri, “metal işçisine yabancı”, “işkolundaki sendikal mücadeleden ve grup toplu iş sözleşmesinin işleyişinden ve güçlüklerinden bihaber” olmakla suçlamıştı. İşten atma saldırısından işçileri sorumlu tutan Birleşik Metal-İş Sendikası, işçilere sahip çıkmayacağını sinyali de vermişti.

BBC grevi 10. gününde devam ediyor

HABER MERKEZİ- BBC İstanbul Bürosunda yerel sözleşmeyle çalışan gazeteciler, patronla yürütülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin uzlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine greve çıktı.

BBC İstanbul Bürosu önünde açıklama yapan TGS Genel Başkanı Gökhan Durmuş, 9 Ağustos 2021 tarihinde başladıkları toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlayamadıklarını belirterek, “Bugün burada grevi başlatırken, hakkımız olanı almadan vazgeçmeyeceğimizi de ilan ediyoruz” dedi.

TALEPLERİMİZ İNSANİ TALEPLER

Toplu sözleşme görüşmeleri devam ederken çalışanların alım gücünün düştüğünü sürekli dile getirdiklerini söyleyen Durmuş, “Taleplerimiz her geçen gün kötüleşen ekonomik koşullarda gerçekçi ve insaniydi. Ancak resmi enflasyonun yüzde 14.6 olduğu 2020 yılında İstanbul’daki çalışanlarına yüzde 7 zam yapan BBC işvereni, 2021’de de benzer bir teklifle masaya geldi. TÜİK’in yüzde 36 enflasyon açıkladığı, ancak bağımsız ekonomistlerin oranı yüzde 82 olarak hesapladığı bir ortamda, BBC görüşmeler sonunda yüzde 20 zam önerdi. İki yıl üst üste resmi enflasyon oranının çok altında zam teklif eden BBC işverenin durumun ciddiyetini anlayamadığını görüyoruz” diye konuştu.

“KARARLIYIZ, KAZANACAĞIZ, ÇÜNKÜ HAKLIYIZ”

Konuyu masada çözmek istediklerini ancak patronun uzlaşmaz tutumunun ısrarla devam ettiğini ifade eden Durmuş, “Bu uzlaşmaz tutum nedeniyle bugün grev uygulamasını başlatıyoruz. Adil bir teklif gelmediği müddetçe grev pankartımız burada kalmaya devam edecek, grev gözcülerimiz her gün burada nöbetlerini tutacaklar. Taleplerimiz makul ve BBC açısından karşılanabilir taleplerdir. Kararlıyız, kazanacağız, çünkü haklıyız. Gazetecilerin birlikte güçlü olduklarını bir kez daha göstereceğiz” dedi.

Elektrikte Kademeli Soygun Tarifesi!

Hayat pahalılığı ve temel ihtiyaçlara yapılan astronomik zamlar halkın değişmeyen gündemi olmaya devam ediyor. Yoksulluğun ve sefaletin gövdesi, işsizlerle, geçinmeyenlerle, çöpten beslenenlerle, canıyla pazarlığa girişenlerle her gün daha da genişliyor. Yaşam ve geçimin tablosu buyken arka arkaya yapılan zamlar halkın belini büküyor. Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir misali yeni yıl da halka zamdan ve pahalılıktan başka bir şey getirmede. Burjuva feodal düzenin sahipleri A'dan, Z'ye akla gelecek her şeye zam yaparak, fiyatları "uçurdu"! Ocak ayı itibariyle doğalgaz, akaryakıt gibi kalemlerde gündeme gelen zamların yanında elektrik faturalarına yansıyacak kademeli soygun tarifesi, ganimeti bölüşecekler arasında dahi "şaşkınlığa" yol açtı.

Aralık ayının sonunda (25 Aralık) Enerji Piyasası Kanununa "abone grupları için elektrik enerjisi tüketim miktarına göre farklılık" getirilmesi eklenerek "kademeli elektrik tarifesi" olarak bilinen soygun resmileştirildi. Bundan böyle faturalar kademeli tarife uygulamasına göre fiyatlandırılacaktır. EÜAŞ'ın (Elektrik Üretim Anonim Şirketi) şirketlere sattığı 1 kWh elektriğin toptan fiyatı 23.76 kuruştan 31.86 kuruşa çıkarılmış, şirketler, bu elektriği sanayiye yüzde 129 zamlı 175,7 kuruşa, ticarethanelere yüzde 125 zamlı 273,95 kuruşa satmaya başlamıştır. Mesken abonelerine ise aylık 150 (kWh) kadar olan tüketim bedeli yüzde 50 zamlı, 1.37 TL/ kWh, aylık tüketimlerin 150 kWh'i aşan kısmı için ise yüzde 125 zam ile 2.06 TL/ kWh olarak fiyatlandırılmıştır. Oysa dört kişilik bir ailenin aylık ortalama elektrik kullanımı 230 kWh saatten az değildir. Elektrik Dağıtım Şirketlerinin elektrik sayaçlarını okumaya geç başlayacağı ise bir sır değil. İhtiyaç fazlası elektrik kullanılsa bile 150 kWh saatinin rahatlıkla aşılacağı ortadayken halkın büyük çoğunluğunun zamlı tarifelerle faturalarla

karşılaşması kaçınılmazdır.

Kademeli tarife kâğıt üzerinde yaratılmaya çalışılan illüzyondan başka bir şey değildir. Zamlarda dahil, işsizlik, enflasyon vb. oranlarının az gösterilerek halkın aldatılmaya çalışılması artık bir devlet geleneğidir. Bu sefer gerçekleri perdelemeye TÜİK değil EPDK soyunmuştur. EPDK, kademeli tarifeye dar gelirli koronacağı, enerji kullanımında tasarruf ve verimliliğin artacağı yalanını dolaşıma sokmuştur. Sözde az elektrik kullandıktan "az", çok elektrik kullandıktan "çok" ücret alınacağı yaygın söylem haline getirilerek "dar gelirli" düşük zam yapıldığı duygusu yaşatılmak istenmiştir. Ancak kademeli tarife, soygunun çarpını perdelemeye dahi yetmemiştir. Kademeli tarifeye halka, düşük zam yapıldığı hissiyatı değil elinde avucunda olan ne varsa çalındığı duygusudur yaşatılmıştır. Zamların gece yarısı yapılması bu duyguyu yaşatmaya yetmektedir. Gerçek olan halkımızın sabaha zamlarla, yoksullaşmış olarak uyanmasıdır. Halkın alın teri; geçinmeye bir türlü yetmeyen emeği inşaat ve enerji şirketlerinin kasasına akmaktadır.

Elektrik zammının arkasında EPDK'nın açıkladığı gibi küresel enerji piyasası ve döviz kurlarında yaşanan artış olduğunu söylemek inandırıcı değildir. Elektrik üretiminin kabaca yüzde 20'sinin kamu, yüzde 80'nin enerji şirketleri tarafından üretildiği ülkemizde ucuz elektrik tüketmek hayal gibidir. EPDK'dan önce benzer yalanlara hep başvurulmuştu. Elektrik hizmetlerinin özelleştirmelerle neredeyse tamamının özel şirketlere devredildiği dönemde Maliye Bakanı olan Mehmet Şimşek, ülkenin "uzun yıllar zarar eden, kayıp kaçak ve tahsilat problemleriyle uğraşan, sürekli devlet bütçesine yük olan" sistemden kurtulduğunu müjdelemişti. Yetmemiş, hizmet kalitesinin artacağını halkın ucuza elektrik tüketeceğini vadedmişti. Ay başı gelen yüksek faturalar söylenen yalanların ömrünü kısaltmıştı. Bugün de halkın yönelttiği temel sorulardan birisi döviz kurlarının düşmesine rağmen arka arkaya yapılan zamların neden geriye çekilmediğidir. Döviz kurlarını sözde düşürmekle övünenlerin zamları geri çekmekle niye ilgilenmediğidir. İlgilendikleri tek şey halkın zam ve hayat pahalılığı altında

ezilmesi değil karlarına katmak, keslerini doldurmak, şirketlerini palazlandırmaktır. Sömürünün örgütlenmesinden başka bir meşguliyetleri yoktur.

Halkın boğuştuğu sorunlara her gün yenilerinin eklenmesi kaçınılmazdır. Ödenemeyecek tutardaki faturalar milyonlarca konut abonesinin, on binlerce küçük işyeri sahibinin yani halkın büyük çoğunluğunun ortak yakıcı sorunu olmaya başlayacaktır. Borçlu faturalar nedeniyle karanlıkta kalanların, mum ışığında yaşamaya başlayanların sayısı kaçınılmaz olarak artacaktır. Burjuva feodal düzende borçsuz bir yaşam, borç ödemeye adanmamış hiç kimse kalmayacaktır. Ancak kan emici düzen sahipleri için de her şeyin güllük gülistanlık gittiğini söyleyemez. Halkın gelişen mücadelesi tüm hesapların bozulacağı yer olacaktır. İşsizliğe, yoksulluğa, sefalete, hayat pahalılığına, zamlara karşı halkın öfkesi büyüyecektir. Bu öfkenin sayaç okuyanlara değil her türlü sömürünün kaynağı sisteme yönelecek bilinçle yıkılması gereklidir. Bizler bu bilincin taşıyıcıları ve örgütleyicileriyiz!

GENÇLİĞİN ÖFKESİ SÖMÜRENLERİ SARSACAK!

Burjuva-feodal sistemin yarattığı sömürü düzeni bugün yoksulluk ve sefalet ile geniş halk kitlelerini kuşatmaktadır. Hemen hemen tüm alanlarda kitlesel tepkinin ve öfkenin biriktiğini görmekteyiz. Yönetememe krizi gittikçe derinleşmekte ve hâkim sınıflar krizden çıkmak adına her türlü sömürü ve baskıyı alabildiğine uygulamaktadır. Halk kitlelerine yönelik birçok hak gaspı yaşanmaktadır. Kitlelerin en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamadığı bugünkü durumda hâkim sınıf ve temsilcileri baskı ve sömürü düzenini pekiştirmek ve kalıcılaştırmak için çırpınıp duruyor. Her gün yapılan zamlar, yaşam pahalılığı, işsizlik ve bir bütün geleceksizlik yoksul halkın "alın yazısı" haline getirildi. "Alın yazısına" karşı öfke ise bugün yaşanacak en meşru isyanları bağrında taşımaktadır.

GELECEKSİZLİK GÖKKUBBE GİBİ SARMAKTA

Pandemiden önce 2019'da yılında hâkim sınıfların krizi kendisini hissettirmekte ve toplumsal mücadele yayılmaktaydı. Virüsün ortaya çıkışıyla birlikte toplumsal yaşam büyük oranda durmuş ancak emekçi halk için bu mümkün olmamıştı. Sistemin sömürü çarkı her daim çalışmalı ve kâr etmeliydi. Bu yüzden en çok çalışan ve en çok yaşamını yitiren emekçi halkın kendisi oldu. "Normalleşme" tartışmaları sürerken, çoktan fabrikaların bacaları tütmeğe, sömürü düzeninin bekası için çalışmaya devam etti. Emperyalist-kapitalist sistem de elbette

koronavirüsün etkisinde kendi payına düşeni aldı. Üretim sömürü merkezlerinde durması veya durma noktasına gelmesi kâğıttan kalelerini sarsmış ve daha fazla saldırganlaşmışlardır. Öyle ki emperyalist merkezlerde savaş tamtamları bugün daha yüksek sesle çalmaya devam ediyor. Emperyalist-kapitalizmin yaşadığı siyasi ve ekonomik krizler bizimki gibi emperyalizme göbekten bağlı ülkelerde daha sert rüzgarlara dönüşmüş ve isyanları beraberinde getirmiştir. Yaşadığımız coğrafyada bugün bunu yakıcı bir biçimde görüyoruz. Yoksulluk ve sefalet halkın isyanının temel dayanağı olmuştur. Bu isyan dalgasını ise geniş bir tabakayı kapsayan gençliğin kendisi oluşturmuştur. Halk gençliği bugün isyanların kıvılcıkları olmaktadır.

Halk gençliği ile gelecek arasında kalın duvarlar örülmüştür. Fakat gençliğin öfkесinin bu duvarı parçalayacağı aşikardır. Bugün en yoğun saldırılar ise örgütlü mücadelenin üzerine çevrilmiştir. Hâkim sınıflar en ufak demokratik taleplere dahi azgınca saldırmakta beis görmemektedir. Örgütlü mücadeleye dönük bu saldırıların hedefi, halk gençliği ile örgütlü mücadele arasında set kurmak isteminden gelmektedir. Mücadeleden koparmaya, dizginleştirmeye veya engelleme hedefi içeren her politika ise gençliği bireyselliğe ve yalnızlığa itmektir. Biliyoruz ki sömürülenler örgütlü bir halkın gücünden kork-

maktadır. Sömürü düzeninin bekası için her mücadelede olduğu gibi gençlik içinde bireyi sorunları içerisinde hapsedmektedir. "Eğer yaşam içerisinde bir sorun varsa, bu sorun bireyin kendi sorunudur" denilerek, sistem yaratmış olduğu sorunları olağanlaştırmaktadır. Herhangi bir hak mücadelesinde hâkim sınıfların ilk sarıldığı argüman ise sorunun bu sömürü düzeninde değil, bireyin kendi "başarısızlığında" olduğudur. Gençliğin bu denli yalnızlaşması geleceğe dair umutlarının tükendiği düşüncesi hâkim olmaya başlamaktadır.

GENÇLİĞİN ÖFKESİ SÖMÜRENLERİ SARSACAK

Umutsuzluk ve geleceksizlik bugün gençliğin yaşamını kuşatmıştır. Üniversite ve liselerde öğrenci gençlik geleceğe dair çaresizlik içerisinde. Sınıfta, sokakta, işyerlerinde gençliğin çelişkileri çığ gibi büyüyor. Özellikle birkaç yıldır ülkemizdeki gençler sistemden kaynaklı yaşamına son vermektedir. Üniversite öğrencileri Sibel, Hakan, Enes gençliğin hafızasında güçlü bir yer edindi. Onlar geçinemedikleri, geleceğe dair umudunu kaybettiği, sistemin baskı altına aldığı milyonlarca gençten birkaçı. Yaşamına son veren gençler, sistem için sadece bir sayıdan ibaretken, halk gençliğinin isyanını körüklemekte ve bunu yaratan sisteme karşı çelişkisini derinleştirmektedir. Enes Kara'nın intiharının ardından arkasında bıraktığı video ve mektup birçok sorundan

bahsediyordu. Sorunlar ayrı ayrı ele alınabilir. Fakat görünür olan sorun çok berraktır: Sömürü düzeni gençliği geleceksizliğe sürüklüyor, çıkışsız bırakıyor. Bunlar da bir bütün toplumsal sorunlarla iç içedir. Bu yüzden intiharlar bireysel değil, bir bütün topluma içkin ve politiktir. Enes ve birçok genci ölüme sürükleyen çürümüş sistemin kendisidir. Halk gençliği bugün dünden daha fazla öfke biriktirmekte ve yarına isyanı kabarmaktadır. Sömürülenlerin korkusu ve kaygısı isyanın onlara yönelmesidir.

ÖFKEYİ ÖRGÜTLE, İSYANI YAY, GELECEĞİ KAZAN!

Enes, Sibel, Hakan'ı ölüme sürükleyen sisteme karşı öfkemiz bugün hiç olmadığı kadar diridir. Halk gençliğini çaresizliğe, umutsuzluğa iten gençliğin kendi bireysel sorunları değildir. Sorunları yaratanların adresi apaçık ortadadır. Sorunları yaratan, emeğimizi sömüren, geleceğimizi yok eden sömürü düzeninin kendisidir. Sömürü düzenine karşı bugün örgütlenmek ve örgütlü mücadeleyi büyütmek gerekmektedir. Halk gençliği, sistemin istediği gençlik değil kendi geleceğini kendi elleriyle inşa edecektir. Yalnızlığa iten, çaresiz bırakılan gençlik çaresizliği umuda çevirmenin öznesi olmalıdır. İşte o zaman gençliğin öfkesi yönünü bulacaktır.

Tarih ve toplumsal mücadeleler bize göstermiştir: Örgütlü gücü hiçbir kuvvet yenemez. Geleceği yok edilenlerin, sömürülenlerin öfkesi birleştiğinde direniş, sistemin saldırılarına boşa çıkaracaktır. Sistemin bu denli çürümüş, köhnemiş düzenine karşı öfkemizi örgütlemenin, isyanını yamanın sorumluluğundayız. Halk gençliği dayatılan bu geleceksizliğe mahkûm değildir. "Benim sorunum değil" diye ötekileştirdiğimiz her şey sistemin onayladığı ve istediği durumdur. Bugün belki bizim sorunumuz değil ama yarın mutlaka bizim de sorunumuz olacaktır. Sorunların hiçbirini kendimizden bağımsız ele alamayız. Sömürülenlerin, geleceği yok edilenlerin sorunları aynıdır ve daimidir. Bunu tersine çevirecek olan ise mücadeleye omuz vermektir. Hesap sorma bilincini kuşanalım ve mücadeleyi büyütelim!

Cemil Kocatepe: “Elektrik En Temel İnsan Haklarından Biridir, Ticaretini Yapılamaz”

Temel yaşam maddelerine getirilen fahiş zamlar, tüm halkın geçim şartlarını zora sokuyor. Sürecin rekortmeni olan elektrik faturaları halkın değişmeyen gündemi haline geldi. Bu kapsamda Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) İstanbul Şube Başkanı Cemil Kocatepe ile zamlar üzerine bir röportaj gerçekleştirdik.

Yeni Demokrasi: EPDK yaptığı açıklama ile zamların gerekçesini “Küresel enerji piyasasında ki dalgalanma ve döviz kurundaki artış” olarak gösterdi. Sizce asıl nedenlerini nasıl tarif etmeliyiz?

Cemil Kocatepe: Evet, belirttikleri konuların elbette payı var. Doğalgaz ve ithal kömürün elektrik üretimindeki payı 2021 yılı için yüzde 50 civarında, yerel kaynaklardan, linyit, taşkömürü, asfaltit, yenilenebilir enerji kaynakları barajlı hidroelektrik santralleri (HES), akarsular üzerine kurulu HES’ler, güneş, rüzgar, biokütle, jeotermal elektrik santrallerinden üretilen elektrik gene yüzde 50 civarında gezdi.

Oysa 2020 yılında doğalgaz ve ithal kömürden üretilen elektriğin payı yüzde 43 civarında kalmıştı. Bunların kendi içindeki oranı ise doğalgaz yüzde 23, ithal kömür yüzde 20 civarında iken, barajlı ve akarsu HES’lerinde üretim 32 civarındaydı. 2021 yılında doğalgazdan üretim yüzde 33, ithal kömürden üretim yüzde 17 civarında oldu, barajlı ve akarsu HES’lerde üretim yüzde 17’de kaldı.

Dikkat edilirse HES’lerdeki üretim yüzde 15’e kadar düşmüş durumda, bunun nedeni iklim değişimi ve küresel ısınmadır.

Doğalgazın ithal olduğunu zaten biliyoruz, bir de bunun yanına ithal kömür eklenmiş durumda, fuel-oil, motorin, nafta ve LNG’den elektrik üretiminin küçük küçük payları var. İthalat dediğinizde elbette döviz ve TL değeri arasındaki değerleme önemli hale geliyor. AKP-MHP saray iktidarının uyguladığı yanlış ekonomik ve idari politikalar TL’nin değerinin düşmesine, döviz değerinin yükselmesine neden oldu ve bu her türlü üretim ve kullanım malına yansıdı, yansımaya da devam ede-

cek.

Pandemi çıkışı sonrası dünya piyasalarında kömür fiyatlarının ton başına 50 dolardan 150-250 dolara, doğalgazın spot piyasalarda 1000 metreküp başına 100 dolardan 1000-1200 dolara kadar çıktığını gördük. Kömür alımı bu artıştan etkilendi ama uzun süreli yapılmış olan doğalgaz anlaşmaları nedeniyle kömür kadar etkilenmedi. Bildiğimiz kadarı ile (ticari sır diyerek açıklanmadığı için fiyatları tam olarak bilemiyoruz.) doğalgazın 1000 metreküpünü 300 dolara alıyoruz ve halen bu fiyattan alımlarımız devam ediyor diye biliyorum. Tabi buradaki fiyatlar döviz bazında olduğundan dövizdeki her artış zam olarak yansıyor ama düşüşler indirim olarak yansıtılmıyor ve hatta akaryakıtta olduğu gibi fiyatlar halen artırılmaya devam ediyor.

Bunun en baştaki nedenlerinden biri özelleştirmeler yapılırken döviz bazında kullanılan kredilerdir. Bu kredilerin tüm özelleştirmeler içinde en büyük payı tuttuğunu ve bugün 48-50 milyar dolar civarındaki

borçlarının ödenemez duruma geldiğini ve bunları ödeyebilmek içinde sürekli fiyat artışı talep ettikleri bilinmektedir.

Döviz ve TL arasındaki değer artması, değer düşmesinin enerji alanında yarattığı etkiyi görmek açısından sistemin yapısını görmek lazım.

Elektrik üretimi ve sahipliği 2000’li yıllarda yaklaşık yüzde 80’i kamu tarafında, yüzde 20’si özel sektör tarafında iken, bugün yapı tam tersine dönmüş yüzde 20 kamu tarafında, yüzde 80 özel sektör tarafına dönmüş durumda. Elektrik dağıtımını ise aynı yıllarda Kayseri ve civarı elektrik dağıtım hariç olmak üzere diğer 20 dağıtım bölgesi kamu tarafında iken, bugün bu 20 dağıtım bölgesinin işletilmesi özel sektöre devredilmiş durumda. Bunu niye anlattık açıklayalım.

Bu yapı değişirken özel sektör, gerek yurt içindeki gerek yurt dışındaki finans kuruluşlarından döviz bazında uzun vadeli krediler kullanmış ve borçlanmıştır. Ayrıca üretim yatırımları için teknoloji/ekipman ithalatı yapmış ve bunlar içinde el-

bette döviz bazında krediler kullanmışlardır.

YEKDEM (Yenilenebilir Enerji Destekleri Mekanizması) desteği adı ile 2011 yılında başlayan teşvikler daha sonra doğrudan sermaye aktarım mekanizmasına dönüşmüş ve devletin yayınladığı kaynaklardan aldığımız bilgilerle yaptığımız hesaplamalarda bugüne kadar yaklaşık 29-30 milyar Amerikan doları ödeme yapılmıştır. YEKDEM'le beraber birçok kömür santralına ikili anlaşmalarla, kapasite mekanizması adı altında vb. çeşitli destekleme ödemeleri yapılmaktadır. Bunları da üstüne koyduğumuzda bu rakam 34-35 milyar dolarları geçmektedir. Buradan da baktığınızda dövizdeki her artışın fiyatları artırmada nasıl rol oynadığını rahatlıkla görebilirsiniz.

Mesele şu ki bu sistemi kuran da kendileri, devam ettiren de. O açıdan bunun bilinçli bir tercih olduğunu ve halkı yoksullaştırma pahasına sermayeye para aktarmanın en önemli kanalı olduğunu görüyoruz.

Özelleştirilerek sermayeye yem yapılan, hem üretimde hem de dağıtımda kamulaştırılmadan, amuda kaldırılmış, eller üstünde yürütülen bu sistem kamulaştırılarak ayakları üzerine durdurulmadan pahalılık ve halkta yoksulluk üretmekten başka bir iş yapmayacaktır.

Sistem kamulaştığında özelleştirmeden kaynaklı daha başka harcamalar ortadan kalkacağından maliyetler kendiliğinden çok ucuz hale gelecektir.

YD- Burada "az tüketenden az, çok tüketenden ise çok alacağız" diyorlar. Burada asıl oynanan oyun nedir?

Cemil Kocatepe: Elektrik tarifelerinde kademelendirme bu fahiş zamların perdesi olarak kullanılmak istenmiştir. Ama olan o kadar büyük bir zam ki, kademelendirme perde bile olamamıştır.

Kademeli tarife 2022 1 Ocak'tan itibaren yürürlüğe giriyor ve aylık (30 günlük) 150 KWh'i değil, günlük 5 KWh'i alt sınır olarak alıyor ve hesaplar ona göre yapılıyor.

Bu durumu açıkladıktan sonra geç-

lim yoksulu koruma algısına; günlük 5 kWh ve altı ile 5 KWh üstü tüketim fiyatlandırması tüm aboneler için geçerli. Burada olan 2. kademe veya üst kademe de enerji bedeline yapılan yüzde 184,41 gibi çok yüksek zammın perdelenmesi, saklanmasıdır. (1. Kademe'deki zam da aslında çok yüksek yüzde 67,55)

YD: Halkın ve sizin talebiniz nedir?

Cemil Kocatepe: Bu konuda ki en acil olarak ne yapılacağını aşağıda ki tablo üzerinden belirtelim.

2021 yılı Temmuz-Aralık sonu enerji bedeli 47,4253 kuruş, nihai bedel 91,56 kuruş, 2022 1 Ocak'tan itibaren 5 KWh ve altı için enerji bedeli 79,4622 kuruş, nihai 137,33 kuruş, 5 KWh ve üstü için enerji bedeli 134,8829 kuruş, nihai bedel 2,06 kuruş ve en sağdaki kırmızı ile yazılı halen elektrik üretim kapasitesinin yüzde 20'sine sahip bir kamu kuruluşu olan EÜAŞ (Elektrik Üretim A.Ş)'nin 2022 Ocak ayından itibaren elektrik dağıtım ve görevli tedarik şirketlerine toptan enerji satış bedeli 31,86 kuruş, nihai elektrik bedeli 78,35 kuruş olmaktadır.

-En acil talebimiz, EÜAŞ'ın ürettiği ve 31,86 kuruşa özel dağıtım ve tedarik firmalarına sattığı elektrik aynı fiyattan KDV kaldırılarak meskenlere verilsin.

-Elektrik en temel insan haklarından biridir, ticareti yapılamaz.

-Elektrik zammı tek başına elektrik zammı değildir. Elektrik her şeyin en temel girdisidir, her şeye zam demektir.

-Elektrik zammı geri alınsın.

-Elektrik üretim ve dağıtım sistemi özelleştirilmiş hali sermayeye para aktarma, pahalılık ve hakta yoksullaştırma sistemi haline getirilmiştir, kamulaştırılmalı, TEK elden kamusal bir yönetim anlayışı ile yeniden kurulmalıdır.

Konu çok kapsamlı, çok boyutlu, ama TMMOB Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) olarak meslek alanımızdan doğru, bu alanın uzman kuruluşu olarak, toplum haklarını savunma ve koruma görevimizdir, bu görevi yerine getirebilmek adına bilgilerimizi paylaşmak için verdiğiniz desteğe teşekkür ederiz.

Uğur Tekstil işçileri, patron hakkında suç duyurusunda bulundu

HABER MERKEZİ- Urfa'da işten atılan ve patronlar tarafından isimleri diğer fabrikalara gönderilerek iş bulmaları engellenen Uğur Tekstil işçileri, patronlar hakkında suç duyurusunda bulundu. DİSK Tekstil genel başkanı Kazım Doğan'ın ve sendikanın merkez yönetiminin sınıf düşmanı tutumunu teşhir etti.

Urfa'da iki ay önce toplu şekilde işten atılan Uğur Tekstil işçileri bir kez daha basın açıklaması yaptı. Urfa merkezde bulunan Topçu Meydanı'nda yapılan açıklamayı Uğur Tekstil işçisi Suphi Şahinalp yaptı. Uğur Tekstil patronlarının, işçilerin isim listesini farklı fabrikalara göndererek iş bulmalarına engel olduğunu söyleyen Şahinalp, patron Servan Zenderlioğlu ve Hayri Uğur hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi. Açıklamaya DİSK Tekstil Sendikasında örgütlenedikleri için patronun hileli şekilde fabrikayı kapattığını, yapılan direniş sonucu işten atılan 300 işçinin işe geri alındığını hatırlatarak başlayan Şahinalp, ardından 18 Kasım'da 97 işçinin yeniden işten atıldığını hatırlattı. O güne kadar karşılarında yalnız patronun olduğunu belirten Şahinalp, ancak o günden sonra DİSK Tekstil genel başkanının da patronla işbirliği yaptığını öğrendiklerini söyledi.

SENDİKANIN TUTUMU HATIRLATILDI

Sendikanın genel başkanı Kazım Doğan'ın ve merkez yönetiminin işçileri yüz üstü bırakarak hiçbir eyleme katılmadıklarını söyleyen Şahinalp, "Tekstil Sendikası Genel Başkanı Kazım Doğan ve Genel Başkan Vekili Mehmet Ali Başak bu işçi kıyımında değil işçinin yanında olup mücahedelemize destek vermek, işçilerin

fabrikaya açtığı davaları geri çektirmek için patronun ayak işlerini yapmaktan bile utanmadılar" dedi. 97 işçiden 10'unun işe geri döndüğünü dile getiren Şahinalp, işe dönen işçilerin arabulucuya götürülerek açtıkları sendikal tazminat davasından vazgeçirildiğini, bundan sonra da dava açılmayacağına dair tutanak imzalatıldığını ifade etti.

"ZARA HAREKETE GEÇMEZSE EYLEMLERİMİZİ BÜYÜTECEĞİZ"

Uğur Tekstil'in üretim yaptığı ZARA markasının fabrikaya denetim yapmasını beklediklerini, bunun için eylemlerine ara verdiklerini belirten Şahinalp, "Toplu halde işten atılmamızın üzerinden iki ay geçmesine rağmen ne bir denetim ne de başka bir girişim olmuştur. Buradan ZARA markasının yetkililerine sesleniyoruz, lütfen bir an önce harekete geçin. Daha önce aynı şekilde sendikal olduğumuz için fabrikanın kapatılarak 300 işçinin işten atılmasında nasıl müdahil olup sorunu çözdüyseniz, aynı şekilde bir kez daha sorumluluğunuzu yerine getirmenizi, işçi haklarına ve ilkelerimize uygun bir şekilde harekete geçmenizi bekliyoruz. Aksi takdirde bu işçi kıyımından, yasaları ve uluslararası sözleşmeleri ayaklar altına alan bu işçi düşmanlığından siz de sorumlu olacaksınız." dedi.

"BAŞKA FABRİKALARDA İŞ BULMAMIZA ENGEL OLUYORLAR"

Uğur Tekstil patronları Servan Zenderlioğlu ve Hayri Uğur hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını duyuran Şahinalp, işçilerin isim listelerinin başka fabrikalara gönderilerek iş bulmalarına engel olduğunu vurguladı.

“SOL DALGA” MI

EGEMENLERİN DÜZENİNİ KURTARMA MANEVRASI MI? -I

Emperyalist merkezlerde icat edilen bu model, önce Şili’de kanlı faşist bir darbeye, ardından da diğer yarı sömürge-lerde benzer yöntemlerle devreye sokularak denenmiştir. Sermaye açısından “başarılı sonuçlar verdiği görülünce de 1980’li yıllar ile birlikte ABD’de R. Reagan, İngiltere’de M. Thatcher, Almanya’da H. Kohl gibi halk düşmanı burjuva siyasetçiler eli ile emperyalist ülkelerde de uygulanmaya başlanmıştır.

2021 yılının son aylarında Latin Amerika ülkelerinde yapılan seçimler burjuva sol adayların-partilerin zaferiyle sonuçlandı. Bolivya’da Morales’in Birleşik Sosyalist Partisi, Honduras’ta Castro, Nikaragua’da Ortega, Peru’da, Arjantin’de “merkez sol” seçimleri önde tamamlayıp hükümetleri kurdular. Son olarak Şili’de “merkez sol” partilerin de desteklediği eski öğrenci lideri olarak lanse edilen Boric, Pinochet hayranı faşist Kast’ı geride bırakarak iktidara geldi. Yine kıtanın en büyük ülkesi olan Brezilya’da anketler faşist Bolsonaro karşısında İşçi Partili Lula da Silva’yı açık ara önde gösteriyor. Bu sonuçlar ülkede ve dünyada özellikle reformist solda büyük bir heyecan yarattı. Bir dizi reformist hareket, Latin Amerika’daki seçim sonuçlarını, emperyalistlerin ve hâkim sınıfların yenilgisi olarak sunup alkışladı. Bunlara göre buralarda “kanuncu devrimler” gerçekleşmiş, liberalizm ve neoliberalizm artık çökmüştü. Seçimi kazanan “solcu başkanlar”, “kanuncu ekonomik modeli” ile (bunun ne olduğu pek bilinmiyor) ülkelerinde büyük bir değişim hatta devrim yaratacaklardı. Dünya yeni bir sol ve devrim dalgası ile karşı karşıyaydı (!) Türkiye ve Şili’deki gibi, “siyasal İslamcı”, sağcı AKP’yi seçimlerle devirecek solcuların iktidara gelmesiyle mümkün olacaktı. Bu kapsamda CHP ve ittifakı desteklenmeli, onlar da ittifakın bir itici gücü, CHP’yi sola çeken gücü olmalıydı. Açıkta CHP’ye destek istiyorlardı, onlara göre, gönül isterdi ki sol tek başına “devrimci demokratik cumhuriyeti” ya da “halk cumhuriyetini” kursun ama koşullar buna uygun olmadığından dolayı solcu CHP ile AKP devrilmeliydi.

Elbette yasallığın, düzeniciliğin bağtağında debelenenlerin, devrim iddiasını çoktan terk ederek çürümüş reformizm sularına demir atanların, bu seçim sonuçlarını heyecanla-coşkuyla karşılaması doğaldır. Ancak bu söylemlerle reformistler, halkı kandı-

rı düzen içine çekerek burjuvazinin halk içindeki ajanları olduklarını da bir kez daha göstermektedirler. Bu da bizlere, bu söylemlerin sahteliğini, yanlışlığını, içi boşluğunu ve burjuvaziye hizmet ettiğini teşhir etme; tüm çarpıtmalara karşın gerçeği ortaya koyma sorumluluğunu yüklemektedir. Çünkü Latin Amerika ülkelerinde burjuva solcuların “seçim zaferleri” emperyalistlerin ve hâkim sınıfların yenilgisi olarak okunamaz. Tam tersine Boric ve benzerleri burjuva solcu liderler emperyalistlerin yeni yöneliminin sonucu olarak iktidara taşınmışlardır. Neoliberal sermaye birikim politikalarının çöktüğünü gören ve buna karşı halkın yükselen mücadelesinden çekinen emperyalistlerle komprador burjuvalar halkı kandırmak için söylem değiştirmiştir; ufak kırıntılar vermeyi vaat ederek düzeni ayakta tutmaya çalışmaktadırlar. Reformistlerin alkışladığı “solcu başkanların” görevi de bazı söylem ve kırıntılarla halkı düzen içinde tutarken, neoliberal politikaları, biraz yontarak da olsa, uygulamak olacaktır. Yani emperyalistlerle, onların uşağı olan yerli hâkim sınıflar-kompradorlar egemenliklerini sürdürebilmek “devrim tehdidini” büyümeden bertaraf edebilme adına düzen içi burjuva solu yarı sömürgelerde öne çıkarmaya başlamışlardır. Bu emperyalizmin kriz yönetme stratejisinin bir parçasıdır. Öncelikle belirtmek gerekir ki krizler kapitalizme içkin olan, ona eşlik eden kaçınılmaz yol arkadaşlarıdır. Emperyalist-kapitalizm krizsiz olamaz yaşayamaz. Üretim sürecinin koşullaması ile sistem devresel krizler yaşar. Önce bu devresel krizlerin aralığı uzundu sonra kısaldı, sonra hep kriz hali hâkim oldu! Krizlerde halk daha yoksullaşır; sefaletin ve açlığın kollarına atılır. Bu durum halkta, düzene karşı gitgide büyüyen ve sistemin dışına taşan bir öfke yaratır ve burjuva düzen tehlike altına girer. Burjuvazi, kriz dönemlerinde halkın artan öfkesine karşı egemenliğini dolayısıyla

düzeni koruyabilmek adına iki temel yönelime başvurur. Bunlardan ilki ve en sık başvurulanı faşist baskı ve terörün dozunu artırmak; buna uygun parti ve liderlerine hükümet kurdurmak. Dünya genelinde emperyalist sistemin sermaye birikimi krizde girdiğinde daha faşist lider ve partiler iktidara taşınır. Faşist terörle, çıplak zorla halkın itirazları, tepkileri ya da yükselen mücadelesi bastırılmaya çalışılır. Daha genel anlamda “devrim tehlikesi” ortadan kaldırılmaya çalışılır. Burjuvazi yüzyılların getirdiği yönetme deneyimiyle, değişen koşullara hızla ayak uydurabilen, manevra kabiliyeti oldukça gelişmiş olan bir sınıftır. Baskı, terör ve sopanın halkın öfkesini bastırmaya yetmediği, devrim tehdidini bertaraf edemediği, halkın tepkisini “kabul edilebilir” sınırlara çekemediği durumlarda burjuvazi, bu sefer “havuç-sopa” politikasına geçiş yapar. Söylem değiştirilir; kimi bazı kırıntılar vererek, kimi alanlarda “reformlar” yaparak, buna uygun kadrolarını işbaşına getirerek kitlelerin öfkesini soğurmaya ve böylece düzeni kurtarmaya çalışır. “Havuç-sopa” politikasının uygulanacağı dönemde buna uygun kadrolar, partiler, genelde burjuva sol, sosyal-demokratlar olur. Onlar iktidara getirilir. Halka sanki bir değişim yaşanmış hissi verilmeye çalışılarak halk aldatılmaya çalışılır. Burjuva-sol, sosyal-demokrat hükümetler üretim ilişkilerine asla dokunmazlar, hatta bunu tartışmazlar bile. Üretim araçlarının özel mülkiyeti burjuvazi ve diğer hâkim sınıfların elinde kalmaya devam eder. Bu da eşitliği, adaleti, hukuku, özgürlükleri, bölüşümü vb. koşullamaya devam eder. Proletarya yine mülksüz olarak kalır, yoksul köylü topraksız kalır. Böylece artı-değer sömürüsü dolayısıyla da burjuva-feodal üretim biçimi muhafaza edilir. Üretici güçlerle üretim ilişkisi arasındaki çelişki de yeniden ve yeniden üretilerek devam eder. Bu sol hükümetlerin yapabileceği, hâkim sınıfların müsaade ettiği sınırlarda,

kısmi değişiklikler yaparak, halka bir miktar kısıtlı vermek ya da veriyor muş gibi yapmaktan ibaret olur. Burjuvazi, tehlike gördüğünde geçici olarak kârının bir kısmından vazgeçebilir. İşçi ücretlerini bir miktar arttırabilir, hepsi o kadar. Sistemin birer parçaları olan eğitim, sağlık gibi alanlarda, halkın lehine gözüken ama esasta sistemi sağlamlaştırmaya hizmet eden, bir takım “reformlar” yapabilir. Ancak ne sömürü ne de halkın çektiği sefalet ve açlık sorunları sona erer. Burjuvazi, bu ufak tavizleri, halkı sisteme yeniden bağlamak, sömürücü düzenini sürdürebilmek için vermek zorunda kalır. Burjuvazi bu kırıntıları asla kalıcı olarak vermez. Halkın öfkesi, isyanı, devrim “tehlikesi” bertaraf edilir edilmez bu tavizleri, baskıyla tek tek geri alır ve halk yeniden derin bir sefaletle itilir.

Burjuvazinin bu kısmi taviz politikasına en iyi örnek II. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın ardından Avrupa ülkelerinde devreye sokulan “sosyal refah devleti” uygulamalarıdır. O dönem Sovyetler Birliği’nin faşizmi ezmesi, Çin’de Yeni Demokratik Devrim’in gerçekleşmesi, bunları takip eden irili ufaklı birçok ülkede halk demokrasilerine geçiş sosyalizmin prestijini arttırmış, devrimci ve komünist partileri dünya genelinde güçlendirmiştir. Kitlelerin sosyalizme yönelmesinden korkan emperyalist-kapitalistler bunu önlemek adına “sosyal-refah devleti” adı altında, işçilerin ücretlerini arttırmış, bazı sosyal haklar tanıyarak halkın yaşam düzeyini bir miktar da olsa yükseltmek zorunda kalmıştır. Bunu da Avrupalı emperyalistler, yarı sömürge ülke halklarından gasp ettikleri artı-değerin bir kısmını sus payı olarak emperyalist-kapitalist ülke halklarına vererek yapmıştır.

Emperyalist-kapitalist ülke halklarının bu kazanımları kalıcı olmamış, sosyalizmden geriye dönüşler ve en son RSE’nin (Rusya Sosyal Emperyalizmi) yıkılması, oluşturduğu blokla-

rın dağılması ile birlikte “sosyal refah devleti” uygulamalarına neoliberal sermaye birikim politikaları ile son verilip başta işçi sınıfı olmak üzere halkın kazanılmış hakları tek tek geri alınmaya başlanmıştır. “Sosyal-refah devleti” aldatmasının ömrü oldukça kısa olmuştur.

Bugün emperyalist-kapitalist sistem tarihinin en derin krizlerinden birini yaşamaktadır. Krizin başlıca sebebi neoliberal sermaye birikim politikalarının iflas etmiş olmasıdır. Neoliberalizm, 1970’li yıllarda krize giren ithal ikameci sermaye birikim politikalarından çıkış için uygulamaya sokulan bir politikaydı. Baskıyla, terörle, darbelerle, katliamlarla hayata geçirilmiştir. Emperyalist merkezlerde icat edilen bu model, önce Şili’de kanlı faşist bir darbeyle, ardından da diğer yarı sömürgelerde benzer yöntemlerle devreye sokularak denenmiştir. Sermaye açısından “başarılı sonuçlar verdiği görülünce de 1980’li yıllar ile birlikte ABD’de R. Reagan, İngiltere’de M. Thatcher, Almanya’da H. Kohl gibi halk düşmanı burjuva siyasetçiler eli ile emperyalist ülkelerde de uygulanmaya başlanmıştır. Türkiye’de de neoliberal sermaye birikim politikaları 24 Ocak 1980’de açıklanan kararları ve onları hayata geçirmek için yapılan 12 Eylül AFC’si ile hayata geçirilmeye başlanmıştır. Neoliberalizmin esasını işçi sınıfı başta olmak üzere tüm halka-emekçilere büyük ve azgın bir saldırı oluşturmaktadır. Artık sosyalizm ve devrim tehlikeleri bertaraf edildiğine göre emperyalist ülkelerden yarı sömürgelere kadar her yerde sömürü arttırılabilir ve öyle de yapılmaya

çalışılmıştır. Sömürü ve kâr oranları devasa boyutlara çıkarılmıştır. Elbette burada demokratik devrimini yapmış emperyalist-kapitalist ülkelerle demokratik devrimi yapmamış yarı sömürge-yarı feodal ülkelerde neoliberal sömürü politikasının aynı uygulandığını-uygulanabildiğini söylemiyoruz. Ama emperyalist-kapitalist ülkelerden yarı sömürge ülkelere kadar her yerde ithal ikameciliğin krizinden çıkışın yolu olarak; işçi ve emekçilere verilmiş olan tavizlerin geri alınarak, sömürü ve kâr oranlarını arttırmak olarak görülmüştür. Bu sebeptendir ki neoliberalizm işçilerin kazanılmış tüm haklarının gasp edilerek, ücretlerinin düşürülmesini, esnek-güvencesiz çalışma biçimini yayarak, artı-değer gaspının büyütülmesini öngörüyordu. Neoliberalizmin ikinci temel saç ayağı ise yarı sömürgelerden ve bağımlı kapitalist ülkelere emperyalist ülkelere doğru kaynak transferini büyütme ve hızlandırmaktır. Yani yarı sömürgelerin daha çok sömürülmesiydi. Üçüncüsü eğitim, sağlık gibi, sistemin yeniden üretilmesini sağlayan birçok, “kanun hizmetinin” özelleştirilerek, metalaştırılması ve sermaye birikim alanı olarak açılmasıydı.

Nihayetinde, neoliberal politikalar dünya genelinde işçi-emekçi haklarına yönelik büyük bir saldırganlık eşliğinde devreye koyuldu. Emperyalist ülkelerde bile işçi ücretlerindeki artış durduruldu, sosyal haklarda kısıtlamalara gidildi ya da bir kısmı komple kaldırıldı. Örneğin, 1970’lerden bu yana ABD’de işçi ücretlerinde reel bir artış yaşanmamıştır. Güvencesiz

esnek çalışma temel çalışma biçimi haline getirildi. İşçilerin sendikal örgütlülükleri devlet zoru ile ya da yasalarla dağıtıldı. Bununla birlikte patronlardan alınan vergiler neredeyse sıfırlanırken tüm yük dolaylı ya da doğrudan vergilerle halkın sırtına yıkıldı. Metalaştırılan, sermaye birikim alanı haline getirilen eğitim-sağlık vb. hizmetlere halkın erişimi iyice zorlaştırıldı. Neoliberalizmin yarı sömürgelerde yarattığı yıkım elbette çok daha tahripkâr ve büyük oldu. Emperyalist tekeller ucuz işgücüne rahatça ulaştı. Neoliberalizmin yarı sömürgelerde yarattığı yıkım elbette çok daha tahripkâr ve büyük oldu. Emperyalist tekeller ucuz işgücüne rahatça ulaştı diye yarı sömürgelerdeki işçi ücretleri açlık sınırının altına çekildi. “Mali disiplin”, “kemer sıkma” adı altında bir yandan halktan toplanan vergiler inanılmaz bir hızla artarken öte yandan zaten sınırlı olan kazanılmış sosyal haklar ortadan kaldırıldı. Böylece yarı sömürge devletlerin halktan vergi adı altında gasp ettiği değerlerin, emperyalist sermayeye ve kompradorlara daha fazla peşkeş çekebilmesinin önü açıldı. Diğer yandan yarı sömürgelere yönelik sermaye ihracının önündeki tüm engeller kaldırıldı. Bu ülkelerde IMF-DB dayatmaları ile sermaye hareketleri tamamen serbest bırakıldı. Yani emperyalist sermayenin girip talan etmeyeceği alan bırakılmadı. Dalgalı döviz kuru modeli dedikleri, vurguna açık model benimsetildi. Merkez Bankası borsa gibi finansal kurumlar yeniden düzenlendi. Böylece yarı sömürgeler, emperyalist finans kapitalin sınırsız yağmasına açıldı. Mali oligarşi, Londra, New York tefecileri, kompradorlarla el ele bu ülkeleri talan etti halkın yarattığı değerlere el koydular. Öte yandan yarı

sömürgelerdeki sınırlı ulusal sanayi, “sıcak para” karşılığında hepten tasfiye edildi. Böylece bu ülkeler gerçek anlamda iğneden ipliğe emperyalistlere bağımlı hale getirildi. Benzer bir tablo tarımda yaşandı. Köylülük çökertildi, tasfiye ile yüz yüze bırakıldı. Böylece bu ülkeler emperyalist tarım tekellerinin pazarı haline getirildi. Dışa bağımlılığın artışının sonucunda meta fiyatlarının artışı da peş peşe yaşanır oldu. Yasal olmayan vergi toplamanın bir biçimi olan yüksek enflasyon, yüksek gıda enflasyonu yani hayat pahalılığı yarı sömürgelerde kronik bir hal aldı.

Özcesi neoliberalizm emperyalist sermayenin tüm sınırlamalardan, engellerden kurtularak dünyayı daha fazla yağmalamasını, işçileri iliğine kadar sömürmesini sağlayan, onlar açısından “rüya gibi” bir modeldi. Halklara, özellikle yarı sömürge halklarına daha fazla kölelik, açlık ve sefaletten başka bir şey getirmede. Neoliberalizm sermayenin merkezleşme ve yoğunlaşma sürecini hızlandırdı. Buna paralel olarak gelir eşitsizliği inanılmaz boyutlara ulaştı. Dünya nüfusunun %1’inin elindeki servet, geri kalan %99’un gelirlerini katbekat aşmaya başladı. Onda ve küçük burjuvazinin ezici bir bölümü büyük sermaye tarafından, mülksüzleştirilerek, proletaryanın saflarına itildi. Bir tarafta çok küçük bir azınlık için devasa bir servet birikirken halklar hızla yoksullaştı. Bu kapitalizmin çelişkisiydi ve krizlerin sürekliliğinin sebebiydi.

(Devam edecek)

DEVİRİM İÇİN DEĞİŞMEK

İŞÇİ SINIFININ, KURTULUŞ İÇİN KENDİ VARLIK

Komünizmin bir fikir olduğunu belirtmiştik. Her fikir gibi bu fikrin de başlangıcı ve sonu olmalıdır. Üzerinde durduğumuz konu başlangıcı ve sonucu olan bu sürecin bir sınıf hareketine dayanmakla birlikte aynı sınıfın dönüşümü, dolayısıyla sürece önderlik edenlerin dönüşümüdür.

Komünist bilinç sınıfsız ve sınırsız toplum yolundaki sınıf mücadelesinin son aşamasının ürünüdür. Kapitalizmin doğurduğu iki sınıf olan proletarya ve burjuvazinin mücadelesi ile doğrudan ilişkili komünizm fikri ezen son sınıf olan burjuvaziye karşı ezilen son sınıf olan proletaryanın bakış açısını, bu sınıfın çıkarları bakımından gelişmiş eylemlerin bütün teorik çalışmalarını içerir. Sınıfsız topluma erişmek üzere gelişen mücadelenin devrimci fikri olarak komünizm belli bir sınıfın, yani proletaryanın, kendisi de içinde olmak üzere sınıfları ortadan kaldıracak hareketi komünizmin temel karakterini oluşturur.

HER SÜREÇ İÇİNDEKİ YENİ İLE TAMAMLANMAKTADIR

Sınıfsız toplum ile sonuçlanacak bu hareketin bir sınıfın hareketi olması kafa karıştırıcı olabilir. Oysa bu diyalektik gelişmenin ta kendisidir. Diyalektik gelişme bize her hareketin, içinde olduğu süreci tamamlarken kendini de tamamladığını öğretir. Zıtların birliği olmakla her hareket içinde olduğu süreci ve dolayısıyla kendisini de zıddı olan diğerini yok etmekle ortadan kaldırırlar.

Her çelişki bir sürecin içinde gerçekleşir ve çelişkilerin iki tarafı arasındaki uzlaşmazlık sürecin tamamlanmasıyla, başka ifadeyle her süreç uzlaşmazlığın kopmasıyla biter. Artık öncekinden farklı bir süreç başlar. Proletaryanın komünizm fikrinin taşıyıcısı olması bu fikrin sınıfsız toplumla tamamlanacak olmasıyla uyumludur. Bu diyalektik gelişmenin temel özelliği bir özelliğidir.

Yaşamakta olduğumuz süreç kapitalizmdir. Proletarya bu süreci tamamlayacak hareketin taşıyıcısıdır. Bu proletaryanın zorunlu olduğu ve özgürleştiği bir süreçtir. Özgürlük kavramı zorunluktan kopma, bağlı olduğu karşıtından ayrılma, dolayısıyla kendi varlık nedenini ortadan kaldırmak anlamındadır. Proletarya açısından ifadeyi şöyle somutlaştırabiliriz: proletarya burjuvazi ile ilişkisinde sömürülen, emeği gasp edilen, dolayısıyla burjuva iktidarlar altında ezilen sınıftır; proletaryanın

kendi varlık nedenini kaldırması bu sömürü ilişkisini bitirmesi, yok etmesidir, burjuva iktidarına karşı kendi iktidarını, sınıfların iktidarına dayanan tüm ilişkileri sonlandırmak üzere kurmasıdır.

Burada zorunluluk özgürlüğün bir aşamasıdır; özgürlük ancak zorunluluğun anlaşılması ve aşılmasıyla gerçekleşen bir durumdur. Kapitalizmin anlaşılması ve aşılması olarak süreç komünist bilincin üretilmesi ve gerçekleşmesi olacaktır. O halde kapitalizmle ilgili olarak bütün bir süreç “zorunluluğun anlaşılması ve aşılması (kavranması ve değiştirilmesi)” olarak tanımlandığında komünist bilincin proleter hareketin burjuvaziye üstün gelerek kapitalizmi tamamlaması, burjuva iktidarların sonlandırılması, onun nihayetinde bundan ibaret olduğu söylenebilir. Bu sonlandırılmayla gerçekleşecek olan komünist toplumun komünist bilincin kendisi değil ama onun sonucu olduğunu buna eklemeliyiz.

Bütün süreçler böyle bir diyalektik gelişmeyle gerçekleşmektedir. Bu da demektir ki diyalektiği kullanmak her sürecin anlaşılmasında belirleyicidir. Diyalektiği ihmal etmek süreçleri anlamamızı olanaksız kılar. Komünist hareketin gerçekleşmesi bakımından da süreç diyalektik olarak incelenmeli ve kavranmalıdır. Komünist hareketin gerçekleşmesi, komünist bilincin üretilmesi zorunluluğunu kavradığımız yerde mümkün olacaktır. Bunun ihmal edildiği yerde komünist bilincin olanaksız olduğu açık olmalıdır. Tam da bu nedenle komünist bilinç ancak objektif şartların kavranmasıyla ilgilidir. Objektif şartların çözümlenmesiyle ilgili olması komünist bilincin evrensel özelliğinin yanında özgün niteliğinin de olduğunu anlatır. Yani komünizm sadece ustaların yazdıklarından ibaret değildir, olamaz. Ustaların yazdıkları bize komünist bilinci nasıl, hangi ilkelerle ve hangi bakış açısıyla üreteceğimizi öğretir. Bu öğretiyi sıkıca kavradığımızda komünist bilinci objektif şartların çözümlenmesi ve değiştirilmesi olarak üretmeyi başarabiliriz. Özetle, komünist bilinç içinde olduğumuz şartların bilinci olarak, içinde olduğumuz pratik sürecin kavranması ve değiştirilmesi olarak komünist bilinçtir.

KOMÜNİST BİLİNCİN GENEL VE ÖZEL NİTELİĞİ

Komünist hareketi belirleyen bilinç farklı ülkelerdeki şartlara göre biçimlenir: örneğin gelişmiş kapitalist ülkelerdeki komünist hareketin örgütlenmesi

ile yarı feodal-yarı sömürge ülkelerdeki komünist hareketin örgütlenmesi arasında ortak özellikler olmakla birlikte farklı özellikler de vardır. Çünkü bu farklı ülkelerde kapitalizm aynı nitelikte değildir. Kapitalizmle farklı zamanlarda ve koşullarda karşılaşmış bu ülkelerde sınıflar arası çelişkiler ve sınıf mücadelesi de farklı özellikler taşır.

Komünist bir hareket örgütlenmenin kapitalizmin kavranmasıyla ilgili olduğunu söylüyoruz. Bizimki gibi ülkelerde kapitalizmin bürokratik ve komprador özelliklerdedir. Bu özelliklerin belirleyicisi emperyalizm ve işbirliği yaptığı feodalizmdir; emperyalizm burjuva demokratik devrimlerini gerçekleştirememiş ülkelerdeki kapitalist gelişmeyi kendine bağlı kılarak zaten yıkılmış, enkaza dönmüş feodalizmin burjuvazi tarafından tasfiyesini olanaksızlaştırır. Bize özgü bir komünist hareket geliştirmek veya komünist bilinç üretmek temelinde bu gerçekliğin anlaşılmasıyla olanaklı olmuştur. İbrahim'in başardığı şey tam olarak budur.

İbrahim'in başardığı şey komünizm ülke gerçekliğinde üretmektir. Bu her birimizin başarmak için uğraşması gereken bir sorumluluktur. Hiç kuşkusuz aynı düzeyde ve büyüklükte bir başarıdan değil, her birimizde farklı düzeylerde gerçekleşecek bir sorumluluk olmalıdır bu. Konu komünist bilincin üretimidir; Başlangıcı ve sonu içinde olduğumuz toplumsal süreç, proletaryanın burjuvaziyle çelişkisinden kaynaklanan, kapitalizmin işleyişinden gelen komünist bilincin üretimi.

Bunun önünde geçmişe ait bilincin yeni bilinç üzerindeki baskısı vardır. Bütün çevremiz bu baskının türlü biçimleriyle doludur. Komünist bilinç üzerindeki baskıları açığa çıkarmak, özellikle de kendimizde olan türleri ile mücadele etmek zor bir görevdir ama başarılmak zorundadır.

Çoğunlukla gördüğümüz baskı türü fikirlerin ve düşünme biçimlerinin sorgulanmasına kapıların kapatıldığıdır ya da bunun için yeterli fırsatın verilmemesi, dolayısıyla yakalanamamasıdır. Nasıl düşündüğünü ve ne türden fikirlere sahip olduğunu bilmediğimizde herhangi bir yoldaşımıza nasıl yardımcı olabiliriz? Tartışmadığımızda, fikir mücadelesi içinde olmadığımızda doğru fikrin gelişmesine nasıl katkı sunabiliriz? Bunlar olmadığında örgütlenmek, doğru fikirler etrafında birleşmek, planlı hareket etmek, gerçek bir sınıf mücadelesi yü-

rütlemek ve dolayısıyla bir sınıf hareketi yaratmak da esasen olanaksızdır.

Komünist hareketin örgütlenmesi için ilkin girişte sözünü ettiğimiz komünist bilincin gelişim sürecinin, belli bir toplumsal sürecin içinde olduğumuz farkında olmalıyız. Bununla başlamak ve devamında bunun farkında olarak çalışmak gerekir. Çalışmak bu süreci yönetmek anlamındadır. Devrimin sorunlarının, çelişkilerinin açığa çıkarılması yere ve zamana dayalı olarak her kesitte temel görevdir. Bazıları genel bir çizginin üretilmiş olmasının yeterli olduğunu düşünür. Komünist bilincin böyle bir şey olmadığını bilmeliyiz. Genel bir çizginin varlığı kapının aralanmış olduğunu ifade eder ya da bu genel çizgiyi kabul etmişsek kapının eşliğinde olduğumuzu gösterir. Bize düşen asıl iş bu kapıdan girmek ve kendimizi bu kapının ardındaki sürece göre değiştirmektir. Değişmek fikirlerimizi yenilemek, düşünme yöntemlerimizi sorgulayarak dönüştürmekle mümkündür. Komünist bilincin içine doğduğumuz dünyanın egemen bilinci olmadığını, hatta özel bir çabayla, yoğun bir çalışmayla edinilebileceğini söylüyoruz. Bu nedenle aralanmış kapının ardındaki yolda yürümeliyiz. Fikirlerimizi yenilemek, düşünme yöntemlerimizi sorgulayarak dönüştürmek yolu yürümektir.

Buna nereden ve nasıl başlamak gerekecek. Her birimizin özel olarak ilgilendiği veya ilgilenmesi gerektiği bir sorundur bu. İki çizgi mücadelesini bu soruna ışık tutan, bu sorunu aydınlatan teori olarak kavramaktan söz ettiğimizde aslında bundan söz ediyorduk. Bu çok özel teoriyi, bu zorunlu mücadeleyi burjuvaziyle uzlaşma seviyesinde kavrayanlara karşı onun burjuvazi ile her düzeyde ve amansız bir mücadeleyi içerdiğini savunuyoruz. O halde her birimiz kendi sürecimizi komünist bilincin üretilmesindeki yerimizi, durumumuzu ortaya koymak üzere incelemekte ustalaşmalıyız.

Bunu bireysel olarak değil bir sınıf hareketi olarak, örgütlü bir yapı olarak yapmamız komünist bilincin doğası gereğidir. Bireysel nitelik ancak bunun bir parçası olarak belirecektir. Bireysel nitelik komünist hareketin reddettiği, görmezden geldiği bir şey değildir; ama bu niteliğin bireyin toplumsal varlığından kaynaklığını savunur. Dolayısıyla bireyde somutlaşan fikirler, düşünme biçimleri toplumsal varlığıyla ilişkilidir. Savunduğumuz her fikir veya

K BİR ZORUNLULUKTUR; VARLIĞINI YIKMAK ZORUNDA OLMASI GİBİ

düşünme biçimlerimiz toplumsal varlığını bizlerden belirlerler. Bunların bizlerde tek tek somutlaşması onların salt bireysel üretim olduğu anlamına gelmez. Bu önemlidir. Bunun önemi kendi süreçlerimizi incelerken aslında bir toplumsal varlık incelemesi yaptığımız gerçekliğindedir. Biz hangi sınıfın çıkarları açısından düşünmekteyiz; hangi toplumsal varlığın etkisi altındayız; fikirlerimiz nasıl bir toplumsal gelecek içindir...? Kendimizi incelememiz bu sorulara yanıtlar vermemizi sağlar. Kendimizi bir hareketin, bir toplumsal varlığın parçası olarak incelemek için bazı çalışmalar yapmamız gerekir. Bu çalışmalardan en önemlileri toplantılar yapmak, yazılar yazmaktır. Bu iki işi ne kadar çok ve etkin yaparsak kendimizi incelemeye o kadar fırsat buluruz. Kendimizi incelemenin de bireysel olmakla birlikte esasen örgütlü bir eylem olduğunu vurgulayalım.

Bir komünistin en belirgin özelliğinin koşulları somut olarak incelemesi olduğunu hepimiz bilir ve söyleriz. Bir mahalleyi, bir köyü, bir fabrikayı, bir bölgeyi vb. incelemek orayı kavramanın biricik yoludur. Bazıları böyle bir incelemeye girişmeden, ama doğru ya da yanlış edindikleri yüzeysel bilgilerden hareketle buralarda çalışmalar yürüttüklerinde elbette buraları etkileyebilirler. Ne var ki bu etkileme buraların devrimci yönden değişmesi için yeterli olmaz, geçici olur. Amaç eğer bütünlüklü ve nitelikli bir değişim ise ayrıntılı ve doğru bir inceleme zorunludur. Çünkü değişimi sağlayan özellik ancak bu incelemede açığa çıkarılabilir.

GELİŞİMİN KOLEKTİF ARAÇLARI OLARAK TOPLANMAK VE YAZMAK

Nasıl düşündüğümüzü, hangi sınıfın çıkarları doğrultusunda fikirler ürettiğimizi veya sahip olduğumuz fikirlerin sınıf karakterini açığa çıkarmak bu incelemeler sayesinde daha çabuk, daha net anlaşılır. Toplantılara, yazı yazmaya özel olarak zaman ayırmak, bunlar için her fırsatı veya olanağı kullanmak gelişmemiz bakımından çok önemlidir.

Bolşevik partinin inşasındaki temel özelliğın komiteleşmek olduğunu, her parti üyesinin bir komitede örgütlendiğini Lenin'in "Bir Adım İleri Bir Adım Geri" broşürünü okumuş herkes bilir. Lenin modelin kabul edilmesi için büyük bir çaba harcarken, model çoğunluk tarafından reddedildiğinde de süreçten kopmaz; tartışmalarını sürdürür. Bu modelin reddedilmesi ile

somutlaşan liberalizmin alt edilmesi için mücadeleyi devam ettirir. Lenin'in buradaki yaklaşımı Marksizm'i belli bir somut süreçte üretmek ve geliştirmektedir kuşkusuz. Fakat bunu kendi başına yapmaz; bunu belli bir fikre, düşünme biçimine karşı yapar. Bu bir kongrede, üst düzey bir tartışma içinde gerçekleşir. Komünist bilincin kaynağını görmek, anlamak bakımından Lenin'in bu tartışması ve buradaki yaklaşımı incelenmeye değerdir. Marksist ustaların örgütlenme çalışmaları, Marksist bir örgüt inşa etmek için verdikleri uğraş benzer tartışmalar ve yaklaşımlarla doludur. Her birinde tartışmaların soyut ilkelerden, kavramlardan hareketle değil, somut olgulardan hareketle gerçekleştiğini görürüz. Bu tartışmalarda olan şey belli fikirlerin ve düşünme biçimlerinin, yani somutlaşan burjuva fikir ve düşünme biçimlerinin değiştirilmesidir. Bunun gerçekleşmediği tek bir komünist bilinç üretimi söz konusu değildir. Toplantılar yapmak ve yazılar yazmak bunun olanağını vermeleri bakımından temel uğraşlardır. Çünkü bunlar nasıl düşündüğümüzü, neler düşündüğümüzü açığa çıkarır ve dolayısıyla somut fikirler ve durumlar üzerinden tartışmamızı sağlar. Bunun Bolşevik örgütlenme ve çalışma bakımından önemi Lenin'in yaptığı tartışmadan görülebilir. Lenin önderlik meselesini komitelerin çalışmasına bağlayarak komünist partisinin temel görevini devrime önderlik olarak açıkladı; komünist partisinin temel görevinin devrime, hatta devrimlere önderlik etmek olduğunu savunmak her türden revizyonistlerle aramızdaki temel farktan birdir. Doğru fikirlerin üretilmesi ve hayata geçirilmesi devrimci bir önderlik görevi için hayatidir. Önemli tüm kararların komünistlerden oluşmuş komitelerde tartışılarak alınması ve alınan kararların örgütlü bir çalışma ile hayata geçirilmesi Bolşevik çalışmanın temel bir karakteridir. Sorunların biriktiği, anlaşmazlıkların sürgit devam ettiği yerde ne önderlik görevi yerine getirilebilir ne de doğru fikirlerin gelişmesinin koşulları yaratılabilir... Toplantılar bu nedenle Bolşevik parti örgütlenmesinde belirleyici işlerden biri olmuştur.

Sorunlar, çelişkiler, gerilikler, yanlış fikirler ve yaklaşımlar komünist hareketin gelişmesinin koşullarını oluşturan tüm süreçlerin unsurlarıdır. Bunların varlığı komünistler için, Bolşevik çalışma yürütenler için karamsarlık nedeni değil, aksine başarılması gereken bir mücadelenin zorunluluğudur. Bunlar

görüldüğünde, anlaşıldığında, kavranıldığında bunlardan kurtulmak görevi somutlaşmaya başlar. Birbirimiz hakkındaki olumsuz fikirlerimiz örneğın çalışmalarımızın önündeki engeller olarak tartışılması gereken konulardır. Bunlar çözüme kavuşturulmak üzere ele alınıp, kararlarla bir dönüşüme uğratılmalıdır. Toplumda sıkça karşılaştığımız bu gibi sorunların Bolşevik örgütlenmedeki çözüm yolu komiteleşmek ve komite olarak bunları tartışıp kararlara bağlamaktır. Kararlarımız sorunların çözümünü için yoldur. Yolu tamamlamaya yetmeyen kararlar alındığında da çözüm yolu yeni kararlar için çalışmaktır. Kendi yolumuzda değil, bir sınıfın yolunda yürüdüğümüzü unutmazsak eğer bunda ısrarcı olmamızın nedeni anlaşılacaktır. Böyle bir yolda bireyin sorumluluğu ancak sınıfın tarihsel rolü kapsamında anlamlıdır; sınıfın tarihsel rolünden kopuk bireysel sorumluluklar mücadelemizin hedefi konumundaki burjuvazinin çıkarlarına hizmet eden sorumluluklar niteliğinde olacaktır. Bugün bazı işlerde başarılı görünse de bu gibi bireysel sorumluluklarla çalışmak Bolşevik çalışmanın üstün modelini tasfiye etmekten başka bir şey olmaz.

Özetle sorunlar birikmeden, çözümler için tartışmak gerektiğini ihmal etmeden, toplantıların kolektif çalışmanın temel bir biçimi olduğunu bilerek çalışılmalıdır. Bunların olmadığı yerde devrimi örgütlemek, önderlik görevini yerine getirmek, Bolşevik tarzda çalışmak olanaksızdır. Çalışma tarzımızı tartışırken bunları değerlendirmek gerekir.

Yazı yazmanın önemi düşünme yöntemlerimizi, inceleme tarzımızı kavramak için önemlidir diyoruz. Demek ki buradaki amacımız sadece bir şeylerin bilgisini aktarmak, bir işleyişi hayata geçirmek değildir veya olmamalıdır. Sınıfın kurtuluşunu hedefleyen yolumuzun önündeki engellerin düşmanlarımızdan ibaret olmadığını, aynı zamanda bizdeki yanlış düşünme, inceleme yöntemleri, yanlış fikirler olduğunu söylüyoruz. Bunlarla baş etmek açıktır ki özel çalışmaları, aynı zamanda özel yöntemleri gerektirir. Düşmanla mücadele ettiğimiz gibi kendimizle mücadele edemeyiz. Kendimizle mücadelemiz farklı koşullarda ve biçimlerde gerçekleşmelidir. Bu farklı koşulları ve biçimleri tartışmak için yazmak, fikirlerimizi, düşünme biçimlerimizi ifade etmek belirleyicidir. Bir yoldaşımızın liberal olduğunu anlamak ve onu buna ikna etmek için ona ait şeyleri incelemek gerekir.

Bu şeylerden biri yazıdır. Yazmak, konuşmak her ne olursa olsun nasıl düşündüğümüzü gösterir. Yazılarımızı incelediğimizde liberal, sekter, kibirli, bürokratik, yüzeysel özelliklerimizi görmek olanaklıdır. Dolayısıyla yazmaya daha fazla önem vermek, yazdıklarımızı bir kolektif çalışma içinde tartışmak ve düzeltmelerle, eleştiri ve özeleştirilerle düşünme biçimlerimizi, fikirlerimizi dönüşüme uğratmak temel bir iş olarak geliştirilmelidir.

Bolşevik bir örgütlenmeye duyduğumuz gereksinim çok güçlüdür. Bunun için okumalar yapıyoruz. Bunun için kararlar alıyoruz. Buna eklenmesi gereken işlerden biri de yazmaktır. Sorunlarımızı, karşılaştığımız problemleri, çevremizde gerçekleşenleri, içinde olduğumuz ilişkileri ve çözüm yollarını yazmak temel işlerimizden biridir. Bunu yaptığımızda önümüze kendimizi değiştirmek için yeni fırsatlar çıkacaktır.

Doğru bir genel siyasi çizginin varlığı başlangıç için özel önemdedir. Bunu ısrarla hatırlamalı ve hatırlatmalıyız. Tüm tasfiyecı anlayışların bu genel siyasi çizgiye karşıt olarak geliştiğini yakın geçmişten biliyoruz. İki çizgi mücadelesini ihmal eden her pratik aynı tasfiyecı anlayışların gelişmesi için yeterli koşuldur. Bunu iyice öğrenmeliyiz. Bir kere doğru yola girince o yolda artık sonuna kadar yürümeye hak kazandığını düşünenler yoldan her an sapmak üzere olanlardır. Kendimize bakışımız da aynı olmalıdır. Böyle bir hak kazandığını düşünmeye başladığında veya bu hakta sahipmiş gibi davranmaya başladığında sapsmaya iyice yakınlaşmış olduğunu bilmelisin. Toplantı yapmak ve yazı yazmak böyle bir hak iddiasından uzak olduğumuzun göstergelerinden biri gibi değerlendirilmelidir. Genel siyasi çizginin kavranması özel çalışmalarımızda mümkün olacaktır. Yani geneli özele uyarlamak ve özelden gelişen bilinci genele doğru yaymak bu yazıda dikkat çektiğimiz işlerin; toplantılar yapmanın ve yazılar yazmanın sonucu olacaktır.

Bolşevik çalışmanın temel biçimlerini bu bakış açısıyla hayata geçirdiğimizde sağlam bir örgüt inşa etmek, teori ile pratiği birleştirmek, partinin temel direği olacak yoldaşlar kazanmak için önemli olanaklar elde edeceğimizden kuşku olmamalıdır.

KADINLARIN KURTULUŞU İÇİN TOPLUMSAL MÜCADELE

Emekçi kadınların gerçek yaşamlarını incelemekte zayıf olduğumuzu söylemeliyiz. Yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülkede cinsiyet eşitsizliğinin özgün yanlarının incelenmesi ve kavranması temel görevimiz olmalyken buna pek de yoğunlaşmadığımızı kabul etmeliyiz. Gerçekliklerini kadınların yaşamında tanımak, anlamak ve değiştirmek incelemelerimizin temeli olmalıydı. Gerçeklerden bahsederken söylenenlerden öte ne yaptığımıza bakmak da öncelememiz gereken bir başka durumu ifade ediyor. İçinde bulunduğumuz toplumu incelemek, toplumdaki üretim ilişkileri konusunda derinleşmek, sınıfların durumunu tahlil ederek sınıflar mücadelesine hükmetmek, değişen olguları hızlıca çözümlenmek ve güncel görevlerimizi bu değişimlere göre uygulamak henüz önemli eksikliklerimizdir. Hatta güncel uygun, "somut durumun somut tahlili"ne dayanan bir faaliyet yürütmemizi engelleyen bir niteliğe yol açmaktadır. İşçi ve emekçi kadınların gerçek sorunlarına yabancılaşma, bu sorunların ve kaynaklarının bilimsel temelde incelenmemesi bizi işçi ve emekçi kadınlardan uzaklaştırmaktadır. Çalışmalarımızdaki bu eksiklik temel bir sorundur ve devrimin temel gücü olan kadın kitlelerinin örgütlenmesini engelleyen bir

zaaftır.

TÜRKİYE'DEKİ "KADIN SORUNUNUN" ÖZGÜNLÜĞÜ NASILDIR?

Bu soru sorulmaksızın kadına dair sorunlar, kadın üzerindeki baskılar somut olarak kavranamaz. Genel söylemlerle üzerinde "herkesin" görünürde uzlaştığı politiklardan öteye gidilemez.

Yarı feodal Türkiye'de işçi ve emekçi kadınların sorunlarının derinliği ve feodal karakteri çözümün de niteliğini belirler. Genel tabloya baktığımızda kadınların feodal değerlerle iç içe yaşamları ve yaklaşımları anlamamakta, bu durum işçi ve emekçi kadınlara güvensizlik geliştirmekte, karamsarlık üretmekte, başarısızlığa mahkûm hızlı çözüm arayışlarına sürüklemektedir. Diğer konularda olduğu gibi kadın özgürlük mücadelesi konusunda da ülkenin yarı-feodal, yarı-sömürge yapısı kavranmadığında dost ve düşman kuvvetleri ayırt edilememektedir. Kadının kurtuluş hareketinin meşakkatli, çetin bir siyasal iktidar mücadelesi içerisinde gelişeceğinin bilince çıkarılması görevlerimiz içerisinde yerini almalıdır.

TÜRKİYE'DE İŞÇİ VE KÖYLÜ KADINLARIN DURUMU

Kadınların durumunu anlamak için toplumsal üretim ilişkilerine ve bu üretim ilişkileri içerisindeki kadın konumlarına ve haklarına bakmak yararlı olacaktır. Kadınların üretim süreci içerisinde yedek işgücü olarak görülmesi, feodal üretim ilişkilerinin bir sonucu olarak küçük üretimin, özellikle de aile ekonomisinin yaygınlığı, kadının bu üretim içinde aileye ve tabii erkeğe bağımlılığı kadının ikinci cins olarak görülmesini ve haklarından mahrum olmasını açıklamaktadır.

Kadınların belli başlı haklarına genel bir bakış ve daha sonra bunlar üzerinden yapılacak çalışmalar mücadelemizin temel özelliklerini anlamak için yerinde olacaktır.

1- Evlenme hakkı: Evlenme hakkının temeli kişinin evleneceği kişiyi seçmesidir. Oysa feodal üretim ilişkilerine bağlı olarak kadının evleneceği kişiyi ailenin, aile içinde de "reis" statüsündeki babanın belirlemesi yaygın bir işleyiştir. Kadının emeğinden ailenin yararlanmaya devam etmesi, mirasın "yabancıya gitmemesi" anlayışıyla yine yaygın olarak gerçekleşen akraba evlilikleri de feodal ilişkilerin ürünüdür. Kadın evleneceği kişiyi seçse de aile, yani baba izni olmadığında toplumda bu evlilikler meşru görülmemekte ve hatta ayıplanmaktadır.

2- Çalışma hakkı: Kadınların çalışma hakkı, evlenme hakkında olduğu gibi elbette vardır burada incelenmesi, anlaşılması gereken çalışma hakkının feodal toplumlarda aldığı biçim ve yansıma olmalıdır. Kadınların çalışması "baba, koca, ağabey" gibi toplum tarafından kadın üzerinde her türlü tasarruf yetkisi olan erkeklerin iznine tabidir. Kastettiğimiz izin kadınların çalışmasına izin verme içerdiğinden hangi işte çalışacağına kadar varmaktadır. Aynı zamanda çalışan işçi ve emekçi kadınların aldıkları ücretleri de bu "yetkililerin" kontrolündedir. Kadınların maaş kartlarının erkeklerde olduğu, aldıkları ücretleri nereye harcayacaklarına bu yapının karar verdiği bir toplumsal yapı ve haktan bahsetmek mümkündür. Çalışma hakkı kadının üretime katılımı ve ekonomik özgürlüğünü kazanması kadının özgürleşmesi, birey olarak kabul edilmesi noktasında en temel hakktır. Bu hakkın tam kullanımı sağlanamamasının nedeni toprağa bağlı küçük üretimin hüküm sürmesi ve kadın başta olmak üzere ailenin tüm bireylerin bu ilişkiye bağımlı olmasından doğmaktadır. Kadının özgürce kendine çalışması gibi bir durum söz konusu değildir. Üretim içerisindeki her türlü durum bu yapıya bağlı olarak şekillenmektedir.

3- Eğitim hakkı: Eğitimde kadınlar aleyhine çok yönlü eşitsizlikler söz konusudur. Bizimki gibi toplumlarda kadınların eğitim hakkının özellikle engellenmektedir. Eğitimde fırsat eşitsizliğinden, kadınların hangi dalda eğitim alacağına ailenin erkeklerinin karar vermesine kadar eğitim hakkı engellenen bir durumdadır. Cinsiyetçi eğitim politikası etkin şekilde hayata geçirilmekte olup kadınların belli dallarda okumasının makbul olduğu bunun sınırının da feodal erkek egemen toplum olduğu söylenmelidir. Kız çocuklarının okuldan kopartılarak ev ve tarla işlerine verilmesi, erken yaşta evlendirilmesi ve çocuk gelinler gerçekliği, tamamı bu hakkın diğer gasp edilen haklarla ilişkisi içerisinde gasp edilmesi ya da daha doğru ifadeyle zaten özgürce kullanılmadığı anlamına gelmektedir.

4- Boşanma hakkı: Yasalarda bo-

şanma hakkı tam olarak tanınmıştır. Ancak özellikle bizimki gibi toplumlarda yasalar kadınlar için de işçi ve emekçiler için de hiçbir zaman bir güvence olmamıştır. Kadınların boşanma hakkını kullanmaya kalkıştıkları hemen her örnekte erkek egemen anlayışla karşılaşırız. Türkiye’de boşanma hakkını kullanmak isteyen kadınların katledilmeleri, şiddete maruz kalmaları, çok yönlü toplumsal baskı ve önyargı ile karşı karşıya kalmaları feodal toplum gerçekliğinin yansımasıdır. Boşanma hakkı kadının özgür iradesine bağlı gerçekleşmemektedir; yine feodal aile ilişkilerinde varlığını sürdüren törelere göre gerçekleşmektedir. Boşanmış kadınların “baba evine” dönmek zorunda olması, boşandıktan sonra bile başka bir kişi ile birlikte olmasının yasaklanması, “çocuklarının anası”, “dul kadın” gibi şifrelerle kadınların yaşamlarının sınırlandırılması toplumun kadına dayattığı cinsiyet rollerine işaret eder.

5- Kürtaj hakkı: Doğurma kararında kadının sözünün baskı altında olması da yaygın bir özelliktir. Bu “hak” yaşamda ailelerin rızasıyla gerçekleşebilmektedir. Kadının çocuğun bakımı ve yetişmesi dışında söz hakkının olmamaktadır. Kapitalizmin geliştirdiği, dolayısıyla kadının toplumsal yaşama, özellikle de çalışma hayatına bireysel temelde daha fazla katıldığı ülkelerde bile kürtaj devletler tarafından yasaklanabilmektedir. Bizimki gibi ülkelerde bu hakkın kullanımı özel olarak aile tarafından kontrol altında tutulurken devletin ucuz işgücüne ihtiyaç duyduğu süreçlere, nüfus kontrolü politikalarına bağlı olarak biçimlenebilmektedir. Yasalar da buna göre düzenlenmektedir.

6- Miras hakkı: Özel mülkiyete dayalı her toplumda miras hakkı çok önemli bir konudur. Kadının miras hakkı onun insan olarak kabul edilmesinde mülkiyet ilişkileri içerisindeki konumuna dair çok önemli bir anlam taşımaktadır. Yine yasada ne yazarsa yazsın toplumumuzda kadınların miras hakkı yok denecek durumdadır. Kadınların mirası erkek kardeşlerinin hakkı olarak kavraması mirastan hak talep etmemesi gelişen toplumsal yapıya bağlı olarak çeşitli değişiklikler gelişimler ve bilinç oluştursa da hâkim anlayış kadının “miras hakkı”nın olmadığı, olsa da erkekle eşit olamayacağı yönündedir.

7- Evden çıkma hakkı: Her ne kadar kadınların özgürce dışarıya çıkma hakkı olduğu düşünülse de kadınların sokağa çıkması erkeğin, ailenin iznine tabi tutulduğu, nereye gideceğinden saat kaçta döneceğine kadar tamamının bu yapı tarafından belirlendiği görülecektir.

8- Seçme ve seçilme hakkı: Kadınların örgütlü mücadelesi bakımından bu hakkın özel bir anlamı vardır. Seçme ve seçilme hakkı ağır bedellerle dolu mücadeleleri gerektirmiştir. Buna rağmen halen gerçek anlamda kullanılamamaktadır. Bunda parlamenter sistemin burjuva demokrasisi ile sınırlı olmasının belirleyici bir rolü vardır. Dolayısıyla bu hak için “kazanılmış hak” tanımı gerçekçi değildir. Hakkın feodal toplumdaki durumuna bakıldığında ise kadınların seçme hakkını ailenin “reisinin” takdir ettiği yönde kullandıkları görülür. Seçilme hakkında ise durum çok daha trajiktir. Kadınların politikadaki varlığı feodal toplumun parçalanması olarak bir dekor süsü gibidir. Kadınların politikadaki varlığı bir burjuva sembolün feodal düzendeki süsü olmakla sınırlıdır. Birçok alanda olduğu gibi kadınlar bu alanda da burjuva-feodal partilerin kendilerini pazarlama malzemesi olmaktan ibarettir. Kadınların fiziksel varlığı siyasette kadının metalaştırılması olarak görülmektedir.

9- Giyinme özgürlüğü: Kadınların ne giyeceğine özgürce karar vermesi toplumsal yapının niteliğini ele veren bir özelliktir. Geleneksel kadın tipine uymayan giyim tarzlarının baskıya uğraması, kadının giyinme aşamasında da belli değer yargılarına uymak zorunda olması bir olgudur. Bu sınırların aşılması üretim ilişkilerinin gelişimine, kadınların ekonomik bağımsızlığına bağlı olarak ilerlemektedir. Bizimki gibi ülkelerde kadın kıyafetlerinin tacize, tecavüze konu olması feodal kalıntıların kadın üzerindeki baskı politikalarının bir başka göstergesidir.

10- Kendisine yönelik şiddete karşı kadının direnme hakkı: Maruz kaldıkları her şiddet olayında kadınların bu şiddete direnme ve bununla mücadele etme haklarının tartışma

konusu yapıldığı bir toplumsal yapı ile karşı karşıyayız. Kadınların kendilerini savunmak için uyguladıkları her karşı şiddet olayında erkek egemen anlayışın hâkim olduğu tüm kurumlarda kadınların aleyhine büyük bir seferberlik geliştirildiği, kadınların en ağır cezalarla cezalandırıldığı görülecektir. Çünkü feodalizmin kadınlar üzerindeki en temel yansıması şiddetin erkeğin tekelinde, kadına karşı uygulanması, şiddetin bir erkeklik görevi sayılmasıdır. Bizimki gibi ülkelerde kadına yönelik şiddetin yaygınlığı ve niteliği kadınların erkeğin mali olarak kabul edildiğini göstermektedir. Kadının insan olarak tanınmadığı, bu anlamda kadın köleliğinin feodal yapı içinde sürdüğü görülecektir. Kadının erkeğin kölesi olarak görülmesi erkeğin kadına karşı şiddet eyleminin meşruluğu olarak yansımaktadır. Yine kadının şiddete karşı şiddet eyleminin toplum tarafından kabul edilemez bir

anlamda kullanılmayan hak var değildir. Türkiye’de kadınların durumu yarı-feodal toplumsal yapı koşullarını somutlaştırmaktadır.

PEKİ MÜCADELE BU ZEMİNDE NASIL BİR NİTELİK TAŞIMALIDIR?

Kadınların çok çeşitli ve karmaşık sorunları siyasal iktidar mücadelesinin bir parçası olarak ele alınmadığında, kadınların erkeklerle gerçek hak eşitliğine bu mücadele içinde kavuşacağı kavranmadığında mücadele doğru bir çizgiye oturmayacaktır. Kadınların kurtuluşu uzun süreli bir savaşa koşulludur. Aksi bir mücadele ile işçi ve emekçi kadınların gerçek kurtuluşu gelmeyecektir. Değınmemiz gereken bir başka nokta ise milyonlarca işçi ve emekçi kadının gerçek sorunlarının ve bu sorunlara kaynaklık eden yapının esas halka olarak kavranmasından öte işçi, emekçi kadınların yaşamlarından uzak bir mücadele

Kadınların durumunu anlamak için toplumsal üretim ilişkilerine ve bu üretim ilişkileri içerisindeki kadın konumlarına ve haklarına bakmak yararlı olacaktır. Kadınların üretim süreci içerisinde yedek işgücü olarak görülmesi, feodal üretim ilişkilerinin bir sonucu olarak küçük üretimin, özellikle de aile ekonomisinin yaygınlığı, kadının bu üretim içinde aileye ve tabii erkeğe bağımlılığı kadının ikinci cins olarak görülmesini ve haklarından mahrum olmasını açıklamaktadır.

olgu olarak görülmesi cinsiyet eşitsizliğinin geleneksel cinsiyet rollerinin feodal toplumdaki özgünlüğü içinde anlaşılmalıdır. Kadına yönelik şiddette karşı mücadeleye bu kavrayış eklenmelidir.

11- “Kaynana”, “Kayınbaba”, “gelin”, “yenge”, “görümce” gibi feodal toplum yansımaları ve ilişki biçimleri işçi ve köylü kadınları baş belası bir nitelikte etkilemeye, yaşamları üzerindeki söz haklarının gasp etmeye devam etmektedir. Bir masal anlatımı gibi anlaşılacak üretim ilişkilerine dayanan geri ilişkiler, daha ileri bir toplumsal ilişki ile iç içe kadınların yaşamlarında derin çelişkiler üretmeyi sürdürmektedir. Bizimki gibi feodal üretim ilişkilerinin tasfiye edilmediği ve kapitalist üretim ilişkileri ile feodal üretim ilişkilerinin varlıklarını karmaşık ve iç içe sürdürdüğü bir toplumda kadınların çelişkileri de karmaşık bir nitelik kazanmakta, birçok burjuva hak tam olarak gerçekleştirilememektedir. Yani birçok hak vardır ancak bunları kullanma gücü, iradesi, olanağı genel olarak yoktur. Bu çarpık durum kadınların yaşamını etkilemeye devam etmektedir. Bilinir ki gerçek

hattının yegâne yol olarak sunulmasıdır. Sınırlı da olsa geceleri ve sokakları kullanabilen kadınların sorunlarına yani küçük burjuva sınıfların sorunlarına yoğunlaşılırken, sokağa çıkması, “erkeği” yokken kapısını açması dahi yasak olan işçi ve emekçi kadınların yaşamlarına uygun bir mücadele perspektifiyle siyasal çalışmaya ağırlık vermeyi gerekmektedir. Bu burjuva sınıf kökenli kadınların sorunlarının küçümsenmesi ya da önemsenmemesi değil, ancak sınıf perspektifli kadın çalışmalarıyla kadın üzerindeki tüm erkek egemenliğinin alt edilebileceği anlayışıdır. Yani devrimimizin temel gücü olan işçi ve köylü kadınların gerçek sorunları etrafında, kadınların özgürlükleri ve aynı zamanda hakları için devrimci çizgide örgütlenmeleri ve proleter devrimcilerin buna önderlik etmesi anlayışı olmadan kadınlar için tam ve sürekli bir kurtuluşun olanaksızlığı fikridir. Bu eksende devrimci işçi ve emekçi kadın hareketinin yaratılması gerekmektedir. Tüm bunlar iktidar mücadelesi ekseninde gelişmeli, kadınlar bu iktidar mücadelesinin öz-neleri olarak konumlanmalıdır.

Hindistan'ın Yüksek Teknolojili Silah Stratejisi, Halk Savaşı Seferberliği ile Karşı Karşıya*

Dünyanın en kalabalık ikinci ülkesi olan Hindistan'da bir mücadele süreci yaşanıyor. Hindistan'ın kuzeydoğusundaki geniş Dandakaranya ve Bihar-Jharkhand bölgelerinde Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nun devrimci güçleri Halk Savaşı'nı yürütüyor. Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu, başında faşist devlet başkanı Modi'nin bulunduğu Hint askeri güçleriyle savaşıyor.

Hindistan, nüfusunun %40'ının yetersiz beslendiği bir ülkedir. Her 30 saniyede bir Hintli çocuk yetersiz beslenmeden ölüyor. Ölen çocukların sayıları yılda birkaç yüz bini buluyor. Hükümet bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyor; tam tersine büyük yabancı maden gruplarını, toprak ağalarını ve ülkeyi sefalet içinde tutan yozlaşmış polis ve yetkilileri savunarak kırsal kesimde sömürüyü sürdürüyor. Şehirlerde büyük milliyetçi hareketler hükümet tarafından katliama teşvik ediliyor. Örneğin 2020 yılında Hindu milisler Donald Trump ülkeyi ziyaret ettiğinde Delhi'de 40 kişiyi Müslüman oldukları için öldürdü. Bu münferit bir örnek değil, planlanmış bir katliamdır. Çarlık Rusya'da Yahudilere karşı yapılanlar gibi, mevcut iktidar

tarafından teşvik edilen bir katliam ve yağmadır.

Mevcut krizle birlikte 2020'de 75 milyon insan yoksulluğa sürüklendi. Çoğu resmi olmayan sektörlerde çalıştı, istikrarsız işler yok edildi. Salgın başlangıcından bu yana, devlet tarafından açıklanan 5 milyon (gerçekte ise yaklaşık on katı daha fazla) insan Covid-19 nedeniyle öldü.

Hint devriminin ortaya çıktığı tablo budur. Hindistan, gerçek özgürlüğe her zamankinden daha fazla ihtiyacı olan bir ülkedir. Ancak tüm bu felaketler kitlelere eziyet olurken, hükümetin başka öncelikleri var. Nitekim Hindistan devleti devrime karşı verdiği mücadelede "Prahaar-3" adında yeni bir imha harekâtı başlattı. Aynı zamanda Hindistan, ordusunu "yüksek teknoloji" stratejisiyle modernize etmeye karar verdi. Bu makalede, Halk Savaşı'nın bu isyan karşıtı stratejiye nasıl tepki verdiğini göreceğiz.

HİNT ORDUSU'NUN PLANI: "YÜKSEK TEKNOLOJİ" İLE "MODERN" OLMAK

Hindistan askeri güçleri son birkaç yıldır hızlandırılmış bir modernizasyon planı izliyor. Hindistan'ın askeri

bütçesi, ABD ve Çin'in ardından dünyada en büyük üçüncü ülke. Hindistan'ın askeri bütçesi yıllık 72 milyar doları aşmaktadır. 2019'da hükümet, Hindistan Silahlı Kuvvetleri'ni modernize etmek için 130 milyar dolar harcamaya istekli olduklarını açıkladı. Savunma Bakanlığı sözcüsü şunları duyurdu: "Bölgesel zorluklara ve teknolojik değişikliklere yanıt vermek için Hint Ordusu'nun modernizasyonu devam ediyor." Bu, Hindistan devletinin sağlık veya eğitime harcadığı toplam miktarın birkaç katını temsil eden devasa bir plandır. Örneğin Hindistan, hava kuvvetlerinin bir parçası olarak, -Fransız silah tekelleri için kârlı bir sözleşme- 36 tane French Rafale savaş uçağı satın aldı. Ekim 2021'de Hindistan Hava Kuvvetleri başkanı 114 savaş uçağı üretileceğini duyurdu. Bunlara ek olarak, Hindistan devleti denizaltı ve hatta nükleer denizaltılar almak istiyor. Orduda daha yeni silahlar, yabancı toplar, "geleceğe hazır savaş araçları" (yani yeni tanklar) istiyorlar. Hindistan Genelkurmayı siber savaşa inanıyor ve bunun zamanımızın çatışmaları için faydalı olduğunu ifade ediyor. Başlıca emperyalist güçler, silah sanayilerinin kazançlı sözleşmeleri için bu Hint pla-

nına desteğini açıklıyor. Kısacası Hint ordusu "modern" olmak için yüksek teknoloji cihazlara dayanmak istiyor.

Peki bunlar, devrime karşı mücadelede Hindistan devletini nasıl gösterir? 2017'de Hindistan'ın gerici liderleri, yeni bir kontrgerilla planına karar vermek için 8 Mayıs'ta bir araya geldi. Nisan ayında devrimci güçler tarafından yapılan bir pusuya tepki gösteriyorlardı. Planlarına "Samadhan" adını verdiler. Bu plan, geçmişteki planlarını da içermekle birlikte çeşitli yollarla kontrgerillayı "modernleştirmeyi" hedefledi. Bunlar, Halk Gerilla Kurtuluş Ordusu'nun o yıl birkaç yüz askeri eylem gerçekleştirmesini ve sonraki yıllarda mücadeleyi yoğunlaştırmasını engellemedi.

O günden beri Hint gericiler, Halk Gerilla Kurtuluş Ordusu'nun 1 Nolu Tabur komutanı Hidma'yı tutuklamaya çalışıyorlar. Bugüne kadarki çabalarında başarılı olamadılar ve ülke genelinde Hidma ile ilgili efsaneler dolaşiyor. Bazıları için 20'lerinde genç bir adam, bazıları için 50'lerinde bir adam Hidma.

Bir Hint medya kaynağına göre: "Onu kimse görmedi ve bir köydeki pazara gelse bile kimse onu tanımaz." Başka bir deyişle, "modernleşmesine" rağmen, Hint ordusu bir devrimciyi tutuklayamıyor bile çünkü o kitlelerle birlikte yaşıyor ve herhangi bir köylü olabilir.

KÖHNE BİR İDEOLOJİYE SAHİP "MODERN" BİR ORDU: DEVRİMDE ATAERKİLLİĞE KARŞI MÜCADELE

Sözde modernleşmesine rağmen Hint ordusu, köhne ideolojiye sahip gerici bir ordudur. Bu ordu, ülkeyi girişte bahsettiğimiz tüm sorunlarla boğuşmak zorunda bırakan bir devleti ve çürüten bir toplumsal düzeni savunuyor. Bunun özellikle çarpıcı bir örneği kadınların durumudur. Hindistan'da kadın hareketi güçlü çünkü ataerki baskı yoğun.

Fakir Hintli köylülerden oluşan bir ailede doğan Yoldaş Nirmala örneği yankı uyandırıyor. Nirmala, devrimci güçlere katıldıktan sonra birkaç

önemli eylem gerçekleştirdi.

Seferber ettiği 400 ila 500 kişiyle tarlasında çalışan kadınlara tecavüz eden, alkol ve yüksek faizli kredi satışıyla köylüleri taciz eden bir toprak ağasına karşı eylem düzenledi. Öldürülmeden önce tutuklandı ve devlet tarafından işkence gördü. Cesareti birçok insana ilham verdi ve bugün birçok devrimci, onun yolunu takip etmeleri için kızlarına "Nirmala" adını verdi. Tabii ki Nirmala Hindistan devriminin birçok kadın liderlerinden sadece biri. Halk Gerilla Kurtuluş Ordusu'nun 2004'te kurulmasından birkaç yıl sonra saflarındaki kadınların oranı %40'tı ve devrimciler bu oranı artırmak istediler.

Karşı uçta ise gerici Hint ordusu var. Ordu personelinin sadece %0,5'i kadındır ve polis için bu oran %10'dur. Bunda şaşırtıcı bir şey yok. Kadınların Hint toplumunda çok az hakkı vardır.

Böylece, silahlı kuvvetlere katılım ataerkillik tarafından büyük ölçüde azaltılıyor. Devrimciler silahlı kuvvetlere veya polise karşı bir eylem yaptığında, hedef alınan askerlerin ve polislerin cinsel suçlular veya kadınlara yönelik saldırganlar olması çok alışılmış bir şeydir. Gerçekten de kırsal alanlarda, özellikle de kabilelerin yaşadığı yerlerde kadınlar; ordunun, polisin, toprak ağalarının ve kapitalistlerin

"malıdır." Bu nedenle Halk Gerilla Kurtuluş Ordusu'nun mücadelesi, bü-tünsel olarak kadınların feodal, kapitalist ve ataerkil boyunduruktan kurtulma mücadelesidir. Kadınlar, maruz kaldıkları baskıya karşı mücadele etmek için kitlesel olarak harekete katılıyor.

Yine Hintli karşı-devrimciler teknolojiyi bu harekete karşı kullanmaya çalışıyorlar. Silahlı direnişi ezmek için

"modern" silahların yükselişini görüyoruz. Buna rağmen devrimciler ve özellikle köylü kadınları, gericilere saldırmak ve kendilerini savunmak için her türlü silahı kullanıyorlar. Bu silahlar arasında yaylar ve oklar, geleneksel silahlar, aynı zamanda ev aletleri ve hatta taşlar vardır. Polisin bir saldırısından hemen sonra davul çalınır ve köylerin tüm sakinleri ellerine ne geçerse kullanarak saldırıya karşı toplanmaya koşarlar. Bu işe yarar! Polis genellikle nasıl tepki vereceğini bilemez ve son teknoloji araç ve silahlarına rağmen bölgeden kaçır.

Silahlara ek olarak, gericiler, kadınların zorla kısırlaştırılmasını kamufle eden tıbbi programları veya mülteci kamplarını kullanıyor. Hindistan'da 2013 ile 2014 yılları arasında 3,9 milyon kadın olmak üzere tahmini 4 milyon kişi kısırlaştırıldı. Her yıl yaşanan bu skandal olaylar, "modernite"

kisvesi altındaki Hint kontrgerillalarının zulmünü gösteriyor. Hindistan'da yaşananlar bize gericilerin yoksulluğa karşı değil, yoksullara karşı bir mücadele verdiklerini hatırlatıyor.

Ancak devrimi "yüksek teknoloji" silahlarla veya yeni teknolojilerle yok etmenin mümkün olmadığını görüyoruz. Maoistler, 1967'deki Naksalbari ayaklanması sırasında devrimin başlangıcından itibaren silahlara karşı taşlarla, dirgenlerle, çeşit çeşit aletlerle savaştılar. Bugün bile Hindistan devleti, aletleri ve yeni operasyonu "Prahaar-3" ile Halk Savaşı'nı bitireceğine inanıyor. Bu bir rüyadır! Devrim kitlelerin kalbinde yaşıyor. Hint toplumunun sorunlarının tek cevabı devrimdir ve baskı var olduğu sürece direniş de olacaktır.

**Bu yazı causedupeople.info sitesinden çevrilmiştir.*

Yeni Halk Ordusu komutanı Menandro Villanueva infaz edildi

HABER MERKEZİ- Yeni Halk Ordusu komutanlarından Ka Menandro Villanueva'nın (Ka Bok) faşist Filipinler ordusu tarafından infaz edilmesine dair Filipinler Komünist Partisi tarafından açıklama yapıldı. Açıklamanın Türkçe çevirisini okurlarımız içine paylaşıyoruz:

"Filipinler Komünist Partisi (FKP), Yeni Halk Ordusu (YHO) komutanı Ka Menandro Villanueva'nın (Ka Bok) öldürülmesini en güçlü şekilde kınıyor.

Mindanao Komisyonunun topladığı istihbarat bilgisine göre Ka Bok, 24 Aralık 2021 de Davao De Oro'nun Mabini kasabasındaki silahlı bir çatışmada Ka Sandra Reyes (Ka Kaye) ile birlikte yakalandılar. Ertesi gün Fili-

pinler Ordusu, Ka Kaye'nin o çatışmada öldüğünü açıkladı ama Ka Bok'tan bahsetmedi.

İlerleyen günlerde, Filipinler Ordusu Villanueva'yı ve Güney Mindanao bölgesindeki diğer YHO'nun liderlerini yakalamak üzere olduklarını ve Ka Bok'un yüzünün dijital kartografik özelliklere sahip "aranıyor" posterlerini ve diğer YHO kadrolarının fotoğraflarını dağıttıklarını iddia eden basın açıklamaları yayınladılar. 5 Ocak'ta, Yeni Halk Ordusu ve Filipinlerin Silahlı Kuvvetleri arasında çatışma olmamasına rağmen Filipinler ordusu art arda obüs ateşledi.

6 Ocak'ta Filipinler Ordusu, Ka Bok'un 5 Ocak 2022 de çatışmada öldüğünü

iddia etti, bu da Ka Bok'un yaklaşık 12 gün boyunca faşist Filipinler ordusunun gözetimi altında olduğunu, infaz edilmeden önce de muhtemelen işkenceye maruz kaldığını göstermektedir.

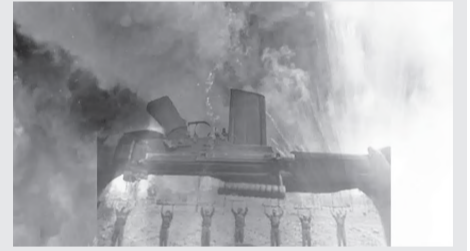
Hala başkalarının yakalanmış olabileceğine ve Filipinler ordusunun gözetimi altında olduğuna dair raporları doğruluyoruz.

Ka Bok ve Ka Kaye'nin öldürülmesi, yakalanan veya savaşamaz hale getirilen savaşçıların yaşam hakkını garanti eden uluslararası hukukun yüz-süz ihlalleridir.

Filipinler ordusunun askerleri ve bütün Filipinler silahlı kuvvetleri yalancı ve katildir. Ka Bok'un işkenceye maruz kalmasından ve ölümünden sorumlu olanlar suçlarının hesabını vermek zorundalar. Ka Bok gözaltındayken infaz edilmesinin emrini veren faşist katil Rodrigo Duterte'yi sorumlu tutuyoruz.

Ka Bok'un yakalandıktan sonra öldürülmesi, 29 Ocak 2021'de YHO doktoru Ka Pika ile Bukidnon'un Impasugong kasabasında motosikletle bir tıbbi tesise giderken faşist birlikler tarafından yolu kesilen ve ardından öldürülen Ka Oris'e (Joge Madlos) karşı işlenen benzer bir suçtur.

Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'ndan sabotaj eylemi

HABER MERKEZİ- Hindistan'da, HKP (Maoist) önderliğinde savaşan Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu (HKGGO) tarafından faşist Hindistan askerlerine yönelik sabotaj ve pusu taktiğiyle eylem gerçekleştirildi.

14 Ocak Cuma günü sabah saatlerinde Chhattisgarh eyaletine bağlı Kanker bölgesinde bulunan Taroki karakolu yakınlarında operasyona çıkan askerlere yönelik HKGO gerillaları tarafından sabotaj taktiğiyle eylem gerçekleştirildi. Gerillalar tarafından önceden araziye mayının patlatılması sonucu üç asker ağır yaralandı. Gerillalar ayrıca eylem gerçekleştirilen askerlere yönelik ferdi silahlarla saldırı eylemi gerçekleştirdi. Gerçekleştirilen eylem yaklaşık yarım saat sürdü. Eylem sonrasında ağır yaralanan askerler hastaneye kaldırılırken gerillalar kayıpsız bir şekilde eylem alanından uzaklaştı. Öte yandan aynı alanda gerillalar tarafından döşenen ikinci mayın ise akşam saatlerinde operasyona devam eden askerlerde patladığı belirtildi.

"50. Kuruluş Yılımızda; Parti ve Devrim Şehitleri, Geleceğe Işık, Yolumuza Yoldaş Olmaya Devam Ediyor!"

HABER MERKEZİ- Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası vesilesiyle açıklama yapan TKP/ML MK-SB "50. Kuruluş Yılımızda; Parti ve Devrim Şehitleri, Geleceğe Işık, Yolumuza Yoldaş Olmaya Devam Ediyor!" dedi. ikk-online10.net sitesinde yer alan açıklamanın tamamı şu şekilde:

"PARTİMİZ; 50 YILLIK SUSKUNLUK-TAN KOPUŞ, 50 YILDIR DEVRİM VE KOMÜNİZM CÜRETİDİR!"

Türk, Kürt ve Çeşitli Milliyetlerden İşçi ve Emekçi Halkımız;

Türkiye devriminin, tek bir adımda yeni bir yola koyulması için tam 50 yıl önce sınıf mücadelesinin tüm dinamikleri hareket halindeydi. Dünya çapında silahlı temelde sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri, Büyük Proleter Kültür Devrimi ile sınıf mücadelesinin yeni ve cüretli bir düzeye taşınması, toplumsal hareketin gençlikten işçi sınıfına ve kadınlara kadar geniş bir yelpazede kazandığı ivme ve tüm bunların ülkemizde ihtiyaç olan hareketi yaratması, devrimci ufku ve perspektifi oluşturması durumu söz konusu olmuştur. İşte tüm bu gerçeklik içinde Türkiye devrimi de yeni bir yol arayışı içine girmiştir. Büyük çaplı gençlik, köylü ve işçi eylemleri, halk kitlelerinin siyasal özgürlük talebi ve sosyal değişim isteği ve buna paralel yaygınlaşan örgütlenmeler, devrim yoluna dair zengin ve güçlü tartışmalar ve devrimci parti arayışı büyük bir dalga haline gelmiştir. İşte tam da bu koşullar içinde İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın programatik görüşleri şekillenmiş, devrimci teorisi olgunlaşmış, komünist önderlik ihtiyacına yönelik yanıt oluşmaya başlamıştır.

Siyasal, toplumsal gelişmeler ve ilerlemelerin tarihin kapısını dövmeye başladığı şartlarda, 50 yıllık pasifizme ve revizyonizme darbe vurarak partimiz TKP/ML böylelikle 24 Nisan 1972'de tarih sahnesine çıkmıştır. İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş sadece siyasal anlamda revizyonist pasifizme karşı proletaryanın kızıl bayrağını dalgalandırmamıştır. O aynı zaman-

da ifade edilmeyen, programa yansımayan, halk kitlelerinden saklanan toplumsal gerçeklikleri de en gur ve açık şekilde ifade ederek temel ideolojik ayırım noktalarını ortaya koymuştur. Devrimin öznesi olan halk yığınlarına, çok uluslu toplumsal yapının ve ezilen Kürt ulusunun varlığını ve en temel haklarının gasp edildiğini hiçbir korkuya ve endişeye kapılmadan, şovenizmin saldırılarına

zorluklara, karşı-devrimin kara bulutlarının hepsinin bir araya toplandığı maskelerin atıldığı tarihsel şartlarda komünist çizginin eğilmeden, bükülmeden sürdürülmesine temel olan harç budur. Bu temelin sağlamlığıdır ki yüzlerce yoldaşımız bu çizgiye inançla ölümsüzleşmiş, bu çizginin sürdürülmesi için 4 Genel Sekreterimiz, onlarca Merkez Komite üyemiz kızıl kanlarını akıtmıştır.

aldırmadan, sosyal-şovenizmle kesin ayrımları ortaya koyarak anlatılması gerektiğini savunmuştur. Devlet ideolojisi olan Kemalizm'in halka ilerici olarak anlatılmasının gerçeğe gözümüzü kapatmak olduğunu İbrahim yoldaş kadar net ve cüretli savunan bir kuramcı ve devrimci o tarihe kadar çıkmamıştır. İbrahim yoldaş, halkın yanlış bir bilinçle zincirlenmesi karşısında halka gerçek anlamda güven vermenin doğruları ve geleceği kazanacak devrimci çizgiyi savunmakla olanaklı olduğunu bilerek hareket etmiştir. İşte 50 yıllık revizyonizme, reformizme ve pasifizme son verirken tam 50 yıldır tüm

Partimiz kuruluşunda aynı zamanda devrimci enternasyonalist temellere en sıkı şekilde dayanmıştır. Uluslararası Komünist Hareket'in temel ayrımları içeren tartışmalarına İbrahim yoldaş yoğun bir ilgi göstermenin ötesinde, sağlam ideolojik temellerin oluşturulmasında bu saflaşmayı hayati önemde görmüştür. Bu yüzden Başkan Mao önderliğindeki Komünist kampla Rus Sosyal-Emperyalizmi'ne evrilen revizyonist kampın saflaşmasında net bir duruş göstermiştir. Başkan Mao'nun öğretilerinin Marksizm-Leninizm'e sunduğu katkıları partimizin kavraması ve kendisine temel oluşturması, bu mücadelede

KAYPAKKAYA yoldaşın safını net bir duruşla belirlemesinden kaynaklıdır. Partimiz, Uluslararası Komünist Hareket'in saflarında, proleter dünya devriminin ve komünizm yürüyüşünün bir parçası ve enternasyonalizmin öneminin bilinciyle 50 yıllık kesintisiz yürüyüşünü sürdürmüştür, sürdürmektedir.

Partimiz 50 yıllık komünist hattındaki, kararlılığını, heyecanını, geleceği temsil etme gücünü, haklılığını sadece kuruluşundaki güçlü temellerde değil proletaryanın ve halkın kurtuluşuna inancı kanla, canla ispatlayan komünizm ve devrim mücadelesinin ölümsüz şehitlerinden almaktadır. Enternasyonal proletaryanın şanlı mücadele tarihi kanla yazılmıştır, kan deryası içinde şekillenen mücadeleye, kan ve can vererek ilerleyecektir. Bu, tarihin önümüze çıkardığı, kavranması gereken bir derstir. Bu kavrayıştır ki ölümü kucaklamaktan çekinmeyen devrimci ve komünist iradeler oluşturmuştur. Partimiz, bu iradenin sahiplenicisi, taşıyıcısı ve aynı zamanda sürdürücüsüdür. Bundan dolayıdır ki ölümsüzlerimiz hem bugün hem de geleceği kazanmada bilincimizi berraklaştıranlar olmaktadır. Onların mücadeleyi sahiplenme tutumu, bizim yaşam karşısındaki konumlanışımızın referansı olmaktadır.

Partimiz bu bilinçle devrim ve komünizm uğruna ölümsüzleşenleri sahiplenmektedir. Bu gerekçelerle şehitleri anmak, sahiplenmek ve yaşayanların devrimci pratiğine, devrimin yaşamsal ihtiyaçlarına şehitlerimizin duruşlarını katma yaklaşımı içinde olmuştur. Ocak ayının son haftasını 1978'den bugüne "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" şeklinde bir kampanya olarak ele almaktayız. Proletaryanın Büyük ustası Lenin yoldaş, Alman Devrimi'nin önderleri Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht, TKP kurucu önderi Mustafa Suphi ve 15'ler, Partimizin ilk kadın şehidi Meral Yakar ve ilk TİKKO komutanı Ali Haydar Yıldız, Ocak ayı içinde ölümsüzleşmiştir. Yine Önderimiz İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın işken-

cehanelerde katledilme süreci, Ocak ayında düşmanın eline geçmesiyle başlamıştır. Bu sebepten her yıl Ocak ayının son haftası, Partimiz açısından tüm devrim ve komünizm şehitlerini bir kampanyayla andığımız çok özel bir öneme sahiptir.

Partimiz, şehitlere layık olma bilincini, tarihsel sorumluluğunu kavramakla eş değer görmektedir. Devrim ve komünizm için ölümü göze alan irade ve duruş, partimiz için devrimin yani Yeni Demokratik Devrim'in gerçekleştirilme gerekçesi, devamında komünizme doğru yürümenin tarihsel sorumluluğunu omuzlama ve yerine getirme konumlanışıdır. Bu yaklaşımı taşımak açık ve net olarak devrimin partisi olmak, komünist yürüyüşün taşıyıcısı olmak ve halk kitlelerinin kurtuluşunu sağlamanın sorumluluğunu üstlenmektir.

Partimiz yarım asırlık mücadele boyunca devrimi örgütlemek, geniş yığınların çelişkilerini Demokratik Halk Devrimi çizgisine kanalize etmek, onları devrim için ikna etmek ve tarihsel yürüyüşünden kopmamak, taviz vermemek üzerine kurulu bir çaba içinde olmuştur. Ancak tarihsel şartlar ve koşullar, partimizin devrim için yetenekli olan çizgisinin yarım asırda iktidarı elde etmeyle sonuçlanacak bir durum yaratmasına el vermemiştir. Bu partimizin omuzlarındaki ağırlığı büyütmede, bu görevin yerine getirilmesine dair önderlik sorumluluğunu daha güçlü kavrayışa çevirmesine dair esaslı bir sorunsal haline getirmektedir. Tüm zaafalarını, yetmezliklerini, eksikliklerini bu sorumluluğu yerine getirme bilincini kuşanacak şekilde ele alan bir tutum, yüzlerce ölümsüz yoldaşımızın, enternasyonal proletaryanın şanlı davasındaki haklılığın yüklediği bir görev olarak kavranmaktadır.

50. yılımız, başaramadıklarımız, ger-

çekleştiremediklerimiz, tarihsel sorumluluğumuz karşısında bulunduğumuz yerin zayıflığının nedenlerinin kavranmasına odaklanan bir bilinçle ele alınacaktır. Zira partimiz başardıklarını, bugüne taşıdığı kararlılığı, şehitlerimizin akıttığı kızıl kanı; başarısızlıklarını, zayıflıklarını, yetmezliklerini, zaafalarını açığa çıkarma ve giderme gerekçesi haline getirmektedir. Ölümsüz yoldaşlarımızın, partimizin varlık koşulunun, tarihsel bilincinin, halka karşı sorumluluğunun, düşmanı yok etme mecburiyetinin gerektirdiği şey de budur.

Partimiz ve önderlik ettiği Halk Savaşı, faşist diktatörlüğün amansız saldırılarının bir odağı durumundadır. Silahlı savaşı yok etmeye yemin etmiş, tüm gücünü ve olanaklarını bunun için seferber eden faşist diktatörlük, gerilla güçlerimize bu eksende yönelmektedir. Partimiz, savaş içinde çizgisini var etmiş, komünist hattını örmüş, sürdürmüştür ve kuşkusuz zafere kadar sürdürecektir. Düşmanın saldırısı sadece askeri-örgütsel bir imha saldırısı değildir. Bu saldırı, devrimin şah damarına, ana halkasına, devrime önderlik edecek olan partimizin siyasi çizgisine yönelik aynı zamanda ideolojik bir saldırıdır. Bu saldırılar, kuşkusuz 50 yıldır durmaksızın, kesintiye uğramaksızın gerçekleşmiştir. Partimiz bu saldırılara karşı aynı zamanda bir direniş ve direnç odağıdır. Bu direniş ve dirençtir ki onun komünist iradesini daha fazla güçlendirmiş, daha deneyimli hale getirmiştir. Partimiz bedeller ödeyerek bu saldırıları püskürtmeyi başarmıştır, bugün aynı çizgi ve tutumla ancak daha iyi başarmanın ve sorunların üstesinden gelmenin arayışına odaklanarak saldırıları püskürtme kararlılığında. Bunu başaracak iddia ve irade partimizde vardır.

Yoldaşlar;

Partimiz TKP/ML'nin 50. kuruluş yılını kutlamak, partimizin görüş ve hedeflerini yaygınlaştırmak, partimizi layık olduğu noktalara taşımak temel görevlerimizden biridir. Tarihin omuzlarımıza yüklediği bu görevin sorumluluğunu kavramak zorundayız. Önümüzdeki süreci bu bilinç, bu kararlılıkla ele alırken devrime ve partimize en ileri düzeyde katılım sağlarıyoruz.

Bizlerden beklenen çok nettir: Partimizin komünist çizgisinde kararlı olmak, başaracağımıza olan inancımızı diri tutmak ve sınıf mücadelesinin gereklerine göre kendimizi biçimlendirmek. Bu görev bu kadar basit ve berraktır. Nubar, Rosa, Özgür, Asmin, Deniz, Muharrem ve Şerzan yoldaşların tutumu ve duruşu, partimizin ve sınıf mücadelesinin bizlerden beklentisine net bir yanıttır. Hiçbir tereddüt göstermeden yaşamlarını parti için, halk savaşı için feda eden ve bizlere nasıl yaşamamız ve nasıl ölmemiz gerektiğini gösteren gencecik yoldaşlarımızın talimatlarını kuşanmalıyız. Tüm faaliyetlerimizde bu yoldaşlarımızın yaşam ve direnişleri, ölümleri bizlere rehberlik etmelidir. Kafası kesilen, bedenleri tonlarca bombalarla parçalanan yoldaşlarımızı bir an olsun unutmamalıyız. Onlar partimizin sıra neferleri olarak bizlere nasıl yaşamak, nasıl ölmek ve nasıl parti ile bütünleşmek gerektiğini en yalın biçimde gösterdi. Bizlere düşen bu yoldaşlarımızın sahip çıktıkları direniş ve mücadele çizgisinin bir parçası olmaktır. Ölümsüz yoldaşlarımıza, işçi sınıfı ve emekçi halkımıza, enternasyonal proletaryaya verilmiş sözümüz var. Bu sözümüzü yerine getireceğiz. Başta, komünist önderimiz İbrahim KAYPAKKAYA olmak üzere, tüm şehitlerimiz ve enternasyonal proletaryanın kahraman evlatları bilecektir ki, sözümüzün arkasındayız ve proleter dünya devriminin bir parçası olarak ülkemiz topraklarında komünizmin kızıl bayrağını göndere çekeceğiz.

Kürt, Türk uluslarından ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız;

Faşizmin ekonomik ve siyasi krizi, bunun yarattığı sonuçlar, artık gizlenemeyecek kadar açıktır. Emperyalizme göbekten bağlı faşist diktatörlük, ayakta durmakta zorlanmakta, çareyi halkı daha fazla sömürmekte, daha ağır baskı uygulamakta, haklarını daha fazla gasp etmekte, daha

fazla zam yapmakta ve yaşamsal ihtiyaçlarına göz dikmekte bulmaktadır. Bu, faşizmin tüm faturayı emekçi halkımıza çıkarma siyasetidir. Bu, öfkeyi bileylemekte, zulüm ve zorbalık cenderesinden kurtuluş arayışını büyütmektedir. Partimiz, kurtuluşun ancak Halk Savaşını büyütmeyle, partiyi daha güçlü örgütlemeye, emekçi halk kitlelerinin devrim için egemen sınıflara karşı harekete geçmesiyle olanaklı olacağını bilmektedir. Dün başaramadıklarımızı başararak, başardıklarımızı büyüterek ancak devrimi örgütleyeceğimizin farkındayız. Devrime kilitlemiş, devrim için konumlanmış, geleceğin devrimden başka hiçbir seçenikle kazanılamayacağını içselleştirmiş olarak ancak 50. yılımıza layık olacağımızı biliyoruz.

Partimiz, daha sıkı ve kenetlenmiş bir örgütlülük yaratarak, faşizmin saldırılarına karşı safları sıkılaştırarak, tasfiyeciliğe ve reformizme karşı devrimci çizginin yıkılmaz barikatını tahkim ederek, zayıf yanlarımızı güçlendirerek, geride kalanı ileriye çekerek, düşmüş olanı ayağa kaldırarak ve tüm benliğimizle sınıf mücadelesinin deryasına atılarak 50. yılımızı kutlayacağız ve 51. yıla hazırlanacağız.

-Partimiz; 50 Yıllık Suskunluktan Kopuş, 50 Yıldır Devrim ve Komünizm Cüretidir!

-Şan Olsun 50 Yıllık Suskunluğa Son Veren, Devrim ve Komünizmin Partisini Örgütleyen Komünist Önder İbrahim KAYPAKKAYA'ya!

-Şan Olsun Partimizin 50. Kavga Yılına!

-Şan Olsun 50 Yıllık Kesintisiz Süren Halk Savaşı Mücadelemize!

-Şan Olsun 50 Yıldır Türkiye Topraklarında Dalgalandırdığımız Enternasyonal Proletaryanın Kızıl Bayrağına!

-Şan Olsun 50 Yıldır Kızıl Bayrağı Düşürmeyen Ölümsüz Yoldaşlarımıza!

-Şan Olsun Devrim ve Komünizm için Düşene, Dövüşene!

-Şan Olsun Marksizme-Leninizme-Maoizme!

-Şan Olsun Partimiz TKP/ML'ye, Önderliğindeki TIKKO ve TMLGB'ye!

TKP/ML MK-SB

OCAK 2022"

Kazakistan Halkının Mücadelesinden Öğrenelim!

Emperyalist-kapitalist sistem tarihin en derin ve sarsıcı krizlerinden birini yaşıyor. Sistem, 2008'de patlayan krizi bir türlü aşamadığı gibi bunalımın etkisi de her geçen gün artıyor. Krizin şiddetlenmesi, dünya genelinde başta yarı-sömürge ülkelerde, halkların daha çok yoksulluğa, sefalete sürüklenmesiyle birlikte yürüyor. Bu durum kitlelerde, sisteme karşı gitgide artan bir öfke ve itiraz doğurmaktadır. Halkların öfkесinin zaman zaman kimi ülkelerde sokaklara taşdığına, ciddi isyanlara dönüştüğüne şahit oluyoruz. Bunun son örneklerinden biri de Kazakistan'da yaşandı. Ülkenin zengin yeraltı kaynaklarının özellikle de enerji kaynaklarının emperyalistlerce yağmalandığı, rüşvet ve yoksulluğun alıp başını gittiği, siyasi baskıların arttığı, işçilerin ise köleliğe mahkûm edildiği ülkede, son olarak akaryakıtta %50 zam yapılması halkın öfkесinin patlamasına neden oldu.

İşçi kenti Almatı'da başlayan; zamları, yozlaşmış, çürümüş sistemi protesto edenlerin eylemleri kısa sürede tüm ülkeye yayıldı. Cumhurbaşkanı Tokayev, hemen zammı geri alıp hükümeti görevden el çektirerek isyanın büyümesini önlemek adına manevra yaptı. Halk bu manevralara inanmadı, eylemler büyüyerek devam etti. Aldatma taktiği işe yaramayan Ka-

zak devleti, isyandan ölesiye korkan, gasp ettikleri kaynakların ellerinden gideceği endişesiyle halka karşı katliama girişti. Halk isyanını "dış güçlerin oyunu" diyerek karalamaya çalışan Kazak egemenleri, kendisi ve çürümüş düzenini kurtarmak adına Kolektif Güvenlik Anlaşma Örgütü-KGAÖ adıyla Rus askerlerini ülkeye davet etti. (Akıllara, Fransız burjuvazisinin Komün'ü bastırmak için sözde "can düşmanı" Alman burjuvazisini çağırması örneği geldi.) Kısa sürede ülkeye konuşlanan 2500 Rus askerinin de yardımıyla isyan şimdilik bastırıldı.

Öncelikle Kazakistan'daki halk isyanı, son dönemde Şili, Kolombiya, Lübnan vb. yaşanan halk isyanlarının bir devamı ve daha bir üst versiyonu olarak görmek gerekir. Bu isyanların hepsinin temelinde halkların artan sömürü, yoksulluk, sefalet ve çürümüş sisteme duyduğu öfke ve tepki vardır.

Kapitalist-emperyalist sistem 2008 yılında patlayan krizi, ardından 14 yıl gibi uzun bir zaman geçmesine rağmen aşamamıştır. Çünkü kriz, neoliberal sermaye birikim politikalarının iflas etmesinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Ancak emperyalistler iflas eden neoliberalizmin yerine yeni bir sermaye modeli koyamamışlardır. Bu da krizin sürekli bir hâl almasını

beraberinde getirmiştir. Kapitalizmin buhran dönemlerinin en karakteristik özelliği, sermayenin merkezileşmesi ve yoğunlaşma hızının inanılmaz derecede artmasıdır. Yani birkaç kapitalistin serveti devasa oranlarda artarken, krizin tüm faturası halkın sırtına yüklenerek halk yoksullaştırılır.

2008 krizinin ardından da tam olarak bunlar yaşanmıştır. Özellikle yarı-sömürgelerde işsizlik çift haneli rakamlarda kalıcılaşmış ve hayat pahalılığı, enflasyon tarihi rekorlar kırmıştır. Ücretler hızla düşürülmüş, işçiler açlık sınırının altında ücretlerde çalışmaya zorlanmıştır. Birçok yarı-sömürge köylülüğün tasfiye süreci hız kazanmış, küçük çiftçiler üretmez ve geçinemez hâle getirilmiştir. Başta küçük esnaf olmak üzere küçük burjuvazi ve orta burjuvazisinin alt kanadı da iflasa sürüklenerek işçileştirilmiştir.

Kazakistan'da gerçekleşen halk isyanı da on yıllardır biriken sorunların, dayanılmaz hâle gelen sömürünün yol açtığı öfkenin, toplumsal kinin bir patlamasıdır. Kazakistan dünyanın önde gelen petrol ve doğalgaz rezervlerine sahip ülkelerden biridir. Bu durum, Kazak hâkim sınıflarının yalanlarının da etkisiyle Kazakistan halkının yaşam standartlarının görece olarak yüksek olduğu yanılığısına yol açabilmektedir. Kazakistan halkı

hiçbir dönemde bu zengin kaynaklardan pay alamamaktadır. 1991 yılında RSE dağılması ile "bağımsızlığı" kazanan Kazakistan'da Nazarbayev liderliğinden iktidarı gasp etmiş olan komprador bürokratik burjuvazinin ilk icraatı ise ülkenin tüm doğal kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çekmek olmuştur. Aradan geçen otuz yılda ABD-AB'li birçok tekelle, Rusya ve Çin emperyalistleri Kazakistan'ın tüm doğal zenginliklerine el koymuştur. Emperyalistlerin denetimindeki petrol-gaz ve maden sahalarından Kazak işçiler vahşice sömürülmüş, kölelik koşullarında çalışma dayatılmıştır. Bir tarafta yoksulluk ve sefalet diğer tarafta lüks ve şatafat şeklinde yabancılaşma yaşanmaktadır. Nitekim bugün Kazakistan'ın en zengin kişisi ülkenin zenginliklerinin %50'sine sahiptir. Ülkenin ilk cumhurbaşkanı olan Nazarbayev liderliğindeki Kazakistan komprador burjuvazisi bu sömürü düzenini sürdürebilmek adına siyasal baskıları her geçen gün artırmıştır. En temel haklar bile ayaklar altına alınmış, düzen içi sol dahil tüm muhalif oluşumlar yasaklanarak, yok edilme-ye çalışılmıştır.

Kazak hâkim sınıfları halkın biriken öfkесinin her an patlayabileceğini görmüş ve bu sebeple geçtiğimiz yıl ülkenin "bağımsızlığını" kazandığı 1991'den bu yana Cumhurbaşkan-

nı Nazarbayev, görevi aynı partiden Tokayev'e devretmişti. Elbette Nazarbayev, perde arkasından "ulusal güvenlik başkanı" sıfatıyla ülkeyi yönetmeye devam etmiştir. Bu göstermelik değişimle halkın değişim arzusu sönmülmendirilmeye çalışılmıştır.

Kazakistan'daki ayaklanma tıpkı son dönemde Şili'de, Kolombiya'da vb. yerlerde gerçekleşenler gibi devrimci bir önderlikten yoksun olan, halkın kendiliğinden gelen örgütsüz bir harekettir. Devrimci önderlikten ve örgütlenmeden yoksun olması nedeniyle, tıpkı diğerleri gibi geçici de olsa, yenilgiden kurtulamamıştır. Ancak, yenilgi ile sonuçlanmış olsa da tüm bu kendiliğinden isyanlar, kitlelere devletin gerçek niteliğini, devrimin zorunluluğunu gösteren bir okul işlevi görmüştür. Anlaşılan odur ki önümüzdeki süreçte emperyalist kapitalizmin kriz büyüdükçe bu ülkeler başta olmak üzere dünya yeni ayaklanmalara, halk isyanlarına sahne olacaktır. Komünist ve devrimci güçlerin de buna hazır olması gerekmektedir. Sınıf mücadelesinin keskinleştiği bir sürece girmektedir. Devrimcilerin gelişip güçlenmesi halka önderlik edecek seviyeye gelebilmesi için koşullar olgunlaşmaktadır.

Burada halk isyanını ilk günden itibaren "dış güçlerin oyunu", "emperyalistlerin birbirine karşı hamlesi", "ABD'nin renkli devrim girişimi" söylemleriyle varlığını güçlendirmeye de özel bir önem vermektedir. Bu sebeple Rusya'nın Kazakistan'a askeri olarak yerleşmesi, ABD açısından hiç de hoş karşılanmaz. Çünkü Kazakistan Orta Asya'nın kalbidir. Rusya'nın bu ülkede tam denetim kurması, bölgede başat güç haline gelmesine yol açacaktır.

Dahası bu durumda ABD'nin bölgede faaliyet gösteren birçok tekeli de ellerindekini Rusya'ya kaptırmış olacaktır.

Rus emperyalizmi Kazakistan'a asker göndererek önemli bir manevra yapmasa da bunun daha çok bir bütün sisteme yönelen tehlikeyi, onlar adına kontrol amaçlı yaptığı da anlaşılacaktır. Yani Rusya esas tehlikeye yönelip kendi sınıf içi çatışmalarını yani emperyalistler arası çelişkileri öncelememiştir. Zaten bu hamlesi ile buraların patronu benim, buralarda alanlarda önce görev bana düşer, diyerek; doğal olarak o bölgedeki varlığını güçlendirmiştir. Bu durumu diğer emperyalistler esas tehlikeyi savuşturması dolayısı ile istemeye kabul etmek durumunda kalmışlardır.

Rus emperyalizmi tarihsel açıdan Orta Asya'yı tıpkı Doğu Avrupa gibi kendi arka bahçesi olarak görmektedir. Kendi doğal nüfuz alanı olarak gördüğü bu bölgede başka bir emperyalist gücün varlığına tahammülü de yoktur. Hele Rusya'yı kuşatmayı amaçlayan ABD'nin bölgedeki varlığı Ruslarca "beka tehdidi" olarak görülmektedir. Şimdi Kazakistan'daki halk isyanını, emperyalist sisteme yönelen tehdidi askeri gücü ile bertaraf etmiş bir Rusya, askeri olarak orada kalmasa bile büyük bir prestij sağlayıp, ABD ile ilişkilerini önemseyen Kazak hâkim sınıflarına da baskı yapma imkânını da yakalamıştır. Bu durumu Kazak hâkim sınıflarını ABD'den uzaklaştırmada kullanacaktır. Esas tehlike atlatıldıktan sonra hiç şüphe yok ki ABD emperyalizmi de kendi pozisyonunu güçlendirmek için o bölgede adım atacaktır.

Burada son olarak TC'nin soruna ilişkin takınmış olduğu tutuma değinmek gerekiyor. Her şeyden önce bu isyandan en çok korku duyanların başında Türk hâkim sınıfları gelmektedir. Çünkü Türkiye'deki ekonomik koşullar Kazakistan'dakinden çok daha kötü durumdadır. Krizin her geçen gün derinleşmesi, enflasyon, geçim sıkıntısı, zamlar halkın yaşamını çekilmez hale getirmiştir. Açlık, yoksulluk nedeniyle intiharların sıradanlaştığı, insanların pazarlardan çürük meyve, sebze toplama kuyruğuna girdiği bir tablo var. Tıpkı Kazakistan'da olduğu gibi bir avuç komprador burjuva lüks ve şatafat içinde yaşamlarını sürdürürken, geniş halk kitleleri açlığın ve sefaletin içinde yaşamda kalma mücadelesi vermektedir. Bu sebepten dolayı halkın düzene olan öfkesi, kini sürekli büyümekte ve en ufak bir kıvılcımla patlamaya hazır hale gelmiştir. Bunun karşısında hâkim sınıfların bu durumdan korkusu da hat safhadadır. AKP-MHP bloğu da Kazakistan'daki halk isyanının Türkiye halkını etkilemesinden çekinmektedir. Bunun için muhalefet üzerinden halk sokağa çıkarken katliam yapacaklarını söylemiştir.

Hükümetin duyduğu korku CHP'nin başını çektiği burjuva muhalefette de yansımaları bulmuştur. Halkın artan öfkelerini düzen içerisinde tutarak sönmülmendirmeyi ana misyon olarak benimseyen CHP ve şürekâsı, Kazakistan'da yaşanan ölümlere "kaosu" işaret ederek "sokakların çözüm olmadığını" ve "sandığın beklenmesi gerektiğini" iddia etmiştir. Oysaki Kazakistan halkı baskı ve bedel ödeyerek şimdilik yenilmiştir. Ancak tüm örgütsüz ve kendiliğinden karakterine rağmen halkın direnişi hâkim sınıflara birçok noktada geri adım attırmıştır. Bu da bizlere bir kez daha göstermiştir ki bu sistemde en basit bir hakkı kazanmak bile direnişten, dışı dışı bir mücadeleden geçmektedir. Kitleler kendi talepleri için savaşmadan, sokaklara dökülmeden, hâkim sınıfların etkisinden sıyrılıp bağımsız bir özne olarak siyaset sahnesine fiili meşru mücadele ile müdahil olmadan kurtuluş bir yana yaşam koşullarında da en ufak düzelmeyi bile sağlayamayacaktır.

Türk komprador burjuvazisi de emperyalist ağababaları da Kazakistan halk isyanında esas tehlikenin ne olduğunu hemen anlamışlar ve buna göre pozisyon almışlardır. Komprador burjuvazisinin klikleri de emperyalistler gibi kendi aralarındaki çelişki-

yi tali boyuta itip halka karşı tek ses olmuşlardır. Hepsi bir ağızdan halkın asla sokağa çıkmaması gerektiğini propaganda etmişlerdir. Yine hâkim ideolojinin söylemini, halkın tek başına iradesi olmadığını halka propaganda ederek halkı kendi iradelerine boyun eğmeye çağırmışlardır. Halkı hiçleştirerek kendi bayrakları altında bir figürana dönüştürmek için ideolojik propagandayı arttırmıştır. Bunun yanında baskı ve sindirme araçları da en ufak bir hak talebi karşısında acımasızca saldırmıştır. Özce; sınıfsal pozisyon gereği, hâkim sınıflar sınıf kardeşlerine benzer tepkileri ve ideolojik söylemi geliştirmiştir.

Kazakistan'daki gelişmeler gerçeği bir kez daha göstermiştir. İsyanın başladığı ilk günlerde TC, "Türk Keneşi" denen örgütü toplayarak Kazakistan'a her türlü desteği vermeyi teklif etti. Ancak Rusya çoktan Kazakistan'a asker göndermişti. Böylece TC'nin krizi fırsata çevirme hamlesi doğmamıştır bile. Bir Cumhurbaşkanı danışmanının, Kazakistan'da Rus askerlerinin işgalci güç olarak gören açıklamasını Rus Dışişleri Türkiye'ye sormuştur. Yani Ruslar TC'nin her hamlesini takip edip ona göre pozisyon da belirlemektedir.

Sonuçta Kazakistan halkının isyanı dünyanın devrimci bir dalgaya gebe olduğunu bir kez daha göstermiştir. Görülmüştür ki dünya genelinde ezilen kitleler en ufak bir kıvılcımla ayaklanmaya hazır haldedir. Yani devrimin objektif koşulları her zamankinden daha fazla mevcuttur. Eksik olan ise devrimin öznel koşulları yani devrimci örgütlenmelerdir. Ezen ile ezilenler arasındaki çelişki ve mücadelenin keskinleştiği bu yeni süreç, devrimcilerle müthiş olanaklar sunarak güçlenmelerine zemin hazırlamaktadır. Unutmayalım ki ancak devrimcilerin önderliğinde kitlelerin muazzam yıkıcı potansiyeli kinetiğe dönüşebilir ve amacına ulaşabilir. Devrimci bir önderlik olmadığında, halk isyanları belli bir süre egemenlerin çarkına çomak soksa da Kazakistan örneğinde gördüğümüz gibi yenilgiye mahkûm olmaktadır. Bu da emperyalistlerin yerli hâkim sınıfların halk isyanlarına manipüle etme, birbirlerine karşı rekabet aracı olarak kullanma imkânı yaratmaktadır. Devrimci ve komünist güçler güçlü bir örgütlenme ve halkla bütünleşmiş, onları harekete geçiren politikalar ürettiklerinde tüm egemenlerin hesapları boşa düşmektedir. Kazakistan halk isyanından öğrenelim.

Kazakistan'da gerçekleşen halk isyanı da on yıllardır biriken sorunların, dayanılmaz hâle gelen sömürünün yol açtığı öfkenin, toplumsal kinin bir patlamasıdır.

Milyonlara Rehber Olan Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Ocak ayı devrim ve parti şehitlerinin ideallerini yaşatmanın güçlü bir şekilde anıldığı aydır. Dünyadaki ve ülkemizdeki özgürlük ve bağımsızlık savaşçılarının mücadelelerinin sürekliliği yüceltilmesi gerektiği açıktır. Onları anmak, uğruna yaşamlarını feda ettikleri idealleri, savundukları ideolojiyi güçlü bir şekilde anlamak demektir. Neyi, nasıl, niçin düşündüklerini bilince çıkarmak demektir. Nasıl çalışıp, nasıl yaşadıklarını, olaylar ve gelişmeler karşısında nasıl tutum sergilediklerini anlamaktır. Çelişkileri çözerken hangi yöntemi uyguladıklarını görebilmektir.

Devrim ve parti şehitleri tarihin hangi kesitinde nasıl bir rol oynadıklarını, taşıdıkları sorumlulukları, üstlendikleri görevin ağırlığını kavramaktır. Savundukları ideolojik formasyondaki netliği, politik yetkinliği, örgütsel tec-

rübdeki düzeyi görebilmektir. Sınırlı yaşamlarını sınırsız davaya adanma cüretlerini, feda ruhlarını ve cesaretlerini anlamaktır. Zoru başarma azimlerini, engelleri aşma yeteneklerini, sorunlardan ve kargaşadan korkmama kararlılığını görmektedir.

Savaşmak, direnmek, boyun eğmemektir. Zor karşısında yılmamak, başarı karşısında sarhoşluğa düşmemeyi öğrenmektir. Özgürlüğün ve proletarya diktatörlüğünün, savaşmadan elde edilemeyeceği gerçekliğini bilince kazımaktır.

Şarapnel parçalarıyla paramparça olmuş yaralı bedende devrim ve savaş sloganlarını haykırmaktır. Her şart altında partiyi ve devrimi savunmaktır. İlkeleri kanla duvara kazımaktır. İşkence tezgahlarında, dağ başlarında, zindanlarda parti ve devrim sloganla-

rını haykırmaktır.

Yoldaşlarına ve halka içtenlikle davranmaktır. Çalışmada zoru seçmek, kolayı başkalarına bırakmaktır. Koşullar ne olursa olsun kendimizi düşünmemeyi öğrenmektir.

Yaşatılması, büyütülmesi inşa edilmesi, savunulması gerekenin parti olduğunu unutmamaktır. Vazgeçilmesi gerekenin ilkeler olduğunu öğrenmektir. Emperyalist saldırıda faşist kuşatmada devrimi, halkı ve Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini güçlü savunmaktır. Feodal-burjuva baskı altında tasfiyeciliğe boyun eğmemektir. Küçük burjuva ideolojisine, düşünme ve yaşam tarzına prim vermemektir.

Her türden oportünizme, tasfiyeciliğe, parti ilkelerini yadsıyan ve tarihi inkarcılığı soyunanlara karşı mücadele etmektir. Parti tarihini çarpıtmak, karalayarak saygınlığını küçük düşürmeye çalışmak isteyen, parti değerlerine sorumsuzca saldıranlara karşı amansız olmaktır.

Sömürülenlerin, ezilenlerin bulunduğu her karış toprak parçasını partinin bir çalışma alanına çevirmektir. İşçi sınıfı ve emekçi halkın içinde partiyi us-taca örgütlemektir. İşçinin, köylünün, emekçinin bilincini devrimcileştiren propaganda ve ajitasyon çalışmasında yetkinleşmektir. Gerilla savaşını, işçi sınıfını başta olmak üzere yoksul

köylülüğün, sömürülen ve ezilenlerin dünyasında umutla büyümektir.

Sınırlı yaşamlarını sınırsız bir davaya adanmaların, her biri bir usta, her biri bir önder, her biri bir ihtilalci militandı. Ve onlar ki, bizi var eden, geliştirip bugünlere taşıyan, devrimimizin teorisi, pratiği ve siyasi hattımızın manifestosudurlar.

Onlar, insanlığı özgür geleceğe götürececek olan MLM biliminin yetkin militanlarıydı. Yeri geldiğinde bitmez, tükenmez bir enerji ve sabırla kitle örgütlenmesinin birer ustaları, yeri geldiğinde düşmandan hesap soran birer komutan, birer savaşçıydılar.

Şehitlerimiz bizlerden neler bekliyor? Buna yanıt olmak, devrimcileşmede, örgütlenme ve yönetmede yetkinleşmektir. Sınıf savaşımında bitmek tükenmek bilmeyen ısrardır. Çaba ve emekte sonsuz bir fedakârlıktır. Savaş geliştirmede ustalaşmadır. Partiyi inşa etmede yetenek ve beceridir. Devrimin ve partinin ihtiyaçlarını karşılamada, ileri derecede bir gelişkinlik çizgisini yakalama noktasında kararlılıktır.

Adları milyonlara rehber olan devrim şehitleri ölümsüzdür. Savaş ve özgürlük idealleri özgür geleceği yaratma mücadelemize rehber olan Proletarya Partisi şehitleri ölümsüzdür!

Bir Partizan Okuru

onu serbest bırakmak zorunda kaldı. Eşinin tutuklanarak Metris Hapishanesinde tutsak edilmesinin ardından sıkıyönetim mahkemeleri ve hapishane önelerinde yapılan eylemlerin aktif öznelerinden oldu. Bu süreç devrimcileşmesine ve örgütlenmesine giden sürecin de başlangıcı oldu. 1989 yılında ikinci kez yine işkencecilerle karşı karşıya kaldı. Sorgu sürecini yine suskunluğuyla direniş alanına çevirdi. Her türlü işkencelerin yanında, karnında taşıdığı bebeği dahi katleden düşmana taviz vermedi. Sağmalcılar Hapishanesinde kısa bir tutsaklık süreci yaşadıktan sonra tahliye oldu.

Çeşitli alanlarda görev alan Nesibe Kaş yoldaş, en son PŞTA faaliyetçisi iken kanser hastalığına yakalandı. Bu sürece kadar PŞTA faaliyetinin aktif öznelerindendi.

Halkına, yoldaşlarına, partisine ve devrime güvenin, inancın, bağlılığın, simgelerinden olarak 23 Ocak 2015 tarihinde yakalandığı kanser hastalığından dolayı ölümsüzlüğe uğurlandı.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

nin girdiği çatışma sırasında Mehmet Düzen 5 Şubat 1981'de aldığı kurşun yaralarıyla şehit düşer.

Haydar Sönmez: 1957 Dersim Mazgirt Yetimoglu köyünde doğan Haydar Sönmez (Altındiş) işbirlikçi olduğu için cezalandırılan Hasan Demirpençe'yi öldürdüğü iddiasıyla gözaltına alınarak Şubat 1982'de katledilir.

Mustafa Suphi: 28 Ocak 1921 gecesi TKP'nin kurucusu Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı, faşist Kemalist diktatörlük tarafından Karadeniz açıklarında katledildiler.

Nesibe Kaş: Proletarya Partisinin düşünceleri ile 80'li yılların başında tanıştı. 1984 yılında yapılan bir operasyonda ilk gözaltısını yaşadı. Gözaltında tutulduğu Gayrettepe'de yaşadığı işkencelere rağmen "ser verip, sır vermeme" ilkesine sadık kaldı ve acizlik içerisinde bıraktığı düşman

Selahattin Doğan: 1954 yılında Sinop Efelek'e bağlı Sariboğa köyünde dünyaya gelen Selahattin Doğan, Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle İstanbul'da inşaat ve fabrikalarda çalıştığı sıralarda tanışmıştır. Kısa sürede siyasal olarak yetkinleşen Doğan, bu süreçte Parti Üyesi olur. 5 Ocak günü Süleyman Cihan'la olan bir randevusuna giden Doğan, burada bir devrimci örgütün yaptığı kamu-laştırma eylemi nedeniyle düşmanın bölgeyi ablukaya aldığını fark eder ve uzaklaşmaya çalışır. Bu sırada çıkan çatışmada yaralı olarak tutsak düşen Selahattin Doğan'dan bütün işkence yöntemlerine rağmen bir

sey alamayacağını anlayan işkenceciler onu 2 Şubat 1978'de katleder.

Yunus Koç: Kars doğumlu olan Yunus Koç, Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken Ardahan Ölçek köyünde jandarmalar tarafından 2 Şubat 1979'da katledildi.

Mehmet Düzen: 5 Şubat 1961 Dersim Ovacık doğumlu olan Mehmet Düzen'in de aralarında bulunduğu TIKKO'ya bağlı bir gerilla birliğinin Mazgirt'in Örs köyünde olduğu haberini alan TC güçleri köyü basar. Gerilla birliği geri çekilirken Mohundu Karakol jandarmasıyla karşılaşılır. TC'nin iki ateşi arasında kalan gerilla birliği-

yazının başlangıcı 24. sayfada

muştur. Mao Zedung, o güne kadar okullardan nefret eden köylü sınıfın, “köylü okulları” adı altında akşam okulları açtığını gözlemlemiştir. Köylerde yaratılan eğitim olanaklarıyla birlikte kültür seviyesinde hızlı bir artış meydana gelmiştir.

İNCELEME, EKİM 1938**

Her komünist, Marks, Engels, Lenin ve Stalin’in düşüncelerini incelemeli ve bu teorisyenlerin ışığında tahlillerde bulunmalıdır. Bu inceleme bireysel kazanım ile kalmayarak daha az bilgili tüm yoldaşların eğitimi için kullanılmalıdır. Mao Zedung, eğitim örgütlenmelerinin yapılandırılmasını önemli bir kural olarak öne çıkarmıştır. Öğrenmenin ve araştırmanın önemi sıklıkla vurgulayan Mao, “Devrimci teoriyi ve tarihi bilmeyen, pratik hareketi derinliğine kavramayan bir siyasi partinin büyük bir devrimci hareketi zafere ulaştırması olanaksızdır” söylemiyle devrimin gerçekleşebilmesi için inceleme yeteneğinin ve pratiğinin zorunluluğunu belirtmiştir. Devrimcinin mütevazılığı inceleme konusunda olmamalıdır. Devrimci öğrendikleriyle yetinmeyerek, öğreneceklerine odaklanmalıdır. Mao yoldaşlarına şöyle seslenir: “İnceleme alanındaki düşmanımız, bildiklerimizle yetinme anlayışıdır. Gerçekten bir şeyler öğrenmek istiyorsak, bu anlayışa son vermek zorundayız. Kendimize karşı tutumumuz doymak bilmeden öğrenmek, başkalarına karşı tutumumuz bıkip usanmadan öğretmek olmalıdır.”

YENİ DEMOKRATİK KÜLTÜR, OCAK 1940***

Kültürler, toplumun siyasi ve ekonomik yansımalarının ideolojik bir formudur. Mao Zedung, Çin’in emperyalist

list kültürün etkisi altında olduğunu, bu kültürün Çin’in siyasi ve ekonomik bağıllığının yansıması olarak görünüm kazandığını belirtir. Kültürü, yalnızca ülkede var olan emperyalist sanat kuruluşları değil, emperyalizmin uşaklığını üstlenen ve halkına ihanet etmekten gocunmayan yerli işbirlikçiler de emperyalist sanatı sürdürmektedir. Mao, “köleleştirici ideolojiyi kapsayan her kültür bu sınıflamaya girer” demesiyle, sanatın sınıfsal konumunun tahlilini açıkça gün yüzüne çıkartır. Sanatın özgürleşmesi, emperyalistlerce beslenen ve onlara hizmet eden gerici sanatın yıkılmasıyla mümkün olabilecektir: “Eski kültür ile yeni kültür bir ölüm kalım mücadelesi içindedirler: Yıkımdan inşa olmaz, baskı olmadan kurtuluş olmaz, hareketsizlik olmadan hareket olmaz.”

Mao, eski ve yeni kültürü, “ilk seksen yılın özelliği, eski demokrasidir. Son yirmi yılın özelliği ise, Yeni Demokrasi” olarak tanımlamaktadır. Yeni demokratik kültür, halkın çoğunluğunu kapsayan anti-emperyalist ve anti-feodal kültürdür. Yeni Demokrasi, proletaryadan başka hiçbir sınıfın hizmeti altına girmez ve başka hiçbir sınıfın kültür ve ideolojik önderliğini yürütmez. Yani, yeni demokratik kültür, salt olarak komünist ideolojinin ürünüdür ve yalnızca onun önderliğinde gerçekleştirilir. Mao, yeni demokratik kültürü kısaca şöyle açıklar: “Yeni demokratik kültür, geniş halk yığınlarının proletarya önderliğindeki anti-emperyalist ve anti-feodal kültürüdür.”

MİLLİ, BİLİMSEL VE KİTLESEL BİR KÜLTÜR

Mao, yeni demokratik kültürün milli bir kültür olduğunu söyler. Yeni de-

mokratik kültür, emperyalist egemenliğin karşısında durması ve ait olduğu toplumun bağımsızlığını savunmasından dolayı milli özellikleri barındırır. Mao, yeni demokratik kültür için, Çin halkının öz malı olduğunu ve tamamen Çin halkının özelliklerini taşıdığını ifade eder. Yeni demokratik kültürün ‘milliyetçiliği’ onun kendini diğer kültürlerden uzaklaştırdığı anlamını taşımamaktadır. Yeni demokratik kültür, diğer sosyalist veya yeni demokratik kültürlerle güç birliği içerisindedir ve bu kültürlerle etkileşim halindedir. Kültürler arası etkileşim, yeni demokratik kültürlerin gelişmesini sağlamakla birlikte yeni bir dünya kültürü oluşturacağı düşünülmektedir. Yeni demokratik kültür, ilerici ve sosyalist kültürlerle dayanışma içerisindedir. Bunun dışında hiçbir ulusun gerici emperyalist kültürüyle birleşmesinin imkânı yoktur. Mao Zedung, kültürler arası etkileşimde; “Yalnızca günümüzdeki sosyalist ve yeni demokratik kültürlerinde değil, aynı zamanda öteki ulusların daha önceki kültürlerinde, söz gelimi çeşitli kapitalist ülkelerin Aydınlanma Çağı’ndaki kültürlerinde de bizim için yararlı olan her şeyi özümsemeliyiz. Ama bu yabancı malzemenin tek bir kırıntısını bile eleştiriden geçirmeden yutmamalı, onu yediğimiz yemeğe uyguladığımız işlemi geçirmeli, yani ilk önce çiğnemeli, sonra mideimizin ve bağırsaklarımızın salgılarının işlemine terk etmeli, daha sonra da sindirilecek besin ile atılacak posayı birbirinden ayırmalıyız. Beslenebilmemiz için böyle yapmamız gerekir” anlayışına sahiptir.

Yeni demokratik kültür, feodal düşüncelerin, metafizik ve kör inançlara karşı olmasıyla bilimseldir. Gerçeği

somut olgularda arar ve nesnelliğin peşindedir. Bu anlamda teori ve pratiğin birliğini savunur.

Yeni demokratik kültürün, geniş kitlelerin ürünü ve temsilcisi olması onu demokratikleştirir. Mao, yeni demokratik kültür için, “Nüfusumuzun yüzde doksanından fazlasını meydana getiren işçi ve köylü emekçi kitlelere hizmet etmeli ve giderek onların kendi kültürü durumuna gelmelidir” söylemiyle, yeni kültürel devrimin, kültürü, bir avuç emperyalist ve onun uşaklarının hizmetinden kurtardığını gösterir. Devrimci kültür, halk için güçlü bir devrimci silah olma özelliğini taşır. Mao, devrimci kültürün, hem devrimden önceki ideolojik zemini hazırlayacağını hem de devrim sırasında genel bir devrimci cephe içinde önemli ve gerçekte zorunlu bir mücadele cephesini oluşturacağını savunur. Yeni demokratik kültürü sahiplenen ve onun için çalışan herkesin halk ile iç içe olması ve halkın çıkarları doğrultusunda hareket etmesi zorunlu olarak görülür. Mao, devrimci kültür işçileri üzerine şöyle bir benzetmede bulunur: “Kendini halktan uzak tutan bir devrimci kültür işçisi, barutu düşmanı yok etmeye yetmeyen, ordusuz bir komutana benzer.” Bu doğrultuda, yazı dilinin belirlenen koşullara göre düzeltilmesini ve halkın konuşma diline yakınlaştırılmasını önerir. Ve tekrar tekrar hatırlatır, “devrimci kültürün bitmez tükenmez kaynağı halktır.”

*Hunan’daki Köylü Hareketi ile İlgili Araştırma Üzerine Rapor

**Çin Komünist Partisi’nin Milli Savaştaki Rolü

*** Yeni Demokrasi Üzerine

Ölmedi Beş Kadın Yoldaş!

**Kalbimize
saplandı
beş bıçak,
kalbimiz daha
güçlü çarpacak!**

Devrim ve komünizm mücadelesinin 5 savaşçısı, proletaryanın evlatları Sefagül Kesgin, Nurşen Arslan, Derya Aras, Fatma Acar ve Gülizar Özkan 2 Şubat 2011 tarihinde Dersim Aliboğazı’nda yaşanan göçük sonucu ölümsüzleşti. Bizim için her ölüm er-

ken ölümdür, her ölüm dağlardan yücedir. Ölümsüzlük, yalnız kendisi için yaşamaktan vazgeçenlere mahsustur. Bu yüzden ister dağlarda, isterse sokakta, ister savaşarak, isterse direnenek ya da her nerede ve biçimde olursa olsun; devrimci saflarda yaşamını

ytiren bütün militanlar, komünizmin bütün neferleri; öncümüz, öğretmemiz, onurumuzdur.

Proletarya Partisi önder kadrolarından Sefagül Kesgin, Nurşen, Gülizar, Fatma ve Derya; yalnızca Türkiye işçi ve emekçi sınıfları, Türkiye’nin ezilen halk ve ulusları için değil aynı zamanda Türkiye’nin emekçi kadınları adına da savaşıyordu. Kadınların kurtuluşunun devrimin mutlak başarısından geçtiğini biliyor, savaşı kadınlar için de büyütüyorlardı. Onlar, komünist kadın hareketi tarihinin sayfalarına yazılacak bir savaş ve mücadelenin merkezinde, ateşin tam ortasında ölüme yürüdüler...

Her biri çeşitli kavga alanları ve mücadele platformlarında, nihayetinde gerilla savaşı cephesinde uzun yıllardır büyük emek sarf etmiş, önemli eylem ve direnişlere imza atmışlardı. Devrimin ancak ezen sınıflara karşı amansız, soluksuz ve direngen bir savaşla başarılacağını kavramış, bu bilinçle yola koyulmuşlardı.

Bugün, Beşler’in uğruna can verdikleri devrim mücadelesinde daha büyük adımlar atmanın, kavgaya daha sıkı sarılmanın zamanıdır. Gün, bize devrettikleri silahların elden ele geçmesi, savaş şiarlarının dilden dile dolaşması zamanıdır. Görev, şehit düşen yoldaşlarımızın izinden güneşe yürüme-yi başararak yerine getirilecektir!

Mao Zedung; Kültür, Sanat ve Edebiyat I

“Sanat bir propaganda aracıdır.” di-yordu Bertolt Brecht. Brecht’in bu sözleri bir anda ortaya çıkmış bir karşı geliş değildi. Temelini Marksist teo-rinin sarsılmaz harcı oluşturuyordu. Bu anlamda Mao Zedung’un kültür, sanat ve edebiyat üzerine düşüncele-rine geçmeden önce kısaca devrimci sanatın temeline, Marksist sanat an-layışı üzerinde durmak gerekir.

Sanat, kapitalist ideolojinin yönlendirilmesiyle, toplumsal olarak duygusal yoğunluğun sonucunda ortaya çıkan bir ürün olarak görülür. Sanatın asıl işlevinden ayrı tutularak, biçimsel güzelliği ve düzenin rahatını kaçırmayacak yönleri öne çıkarılarak zararsız hâle getirilir. Sanatın varlığı bir eleştiridir. Kapitalist zorbalık, kendisine yönelecek eleştirilerin önüne geçmek için sanatın özünü değiştirir ve dönüştürür. Tarihsel süreçlerde sanat, sınıflar arası çelişkilerin ve düzenin yarattığı kaosu simgeler. Bu anlamda tarihsel dönemlerde toplumun içinde bulunduğu süreçleri açıklamakta araç olarak kullanılır. Sömürgeci anlayış,

kendisini “çirkin” gösterecek her sanatsal ürün üzerinde tahakküm kurar ve sanatın “propaganda” aracı olarak kullanılmasını engeller. Sanat, onu yaratan halktan uzaklaştırılarak bir sınıfın lüksü olarak gösterilir. Sanatın asıl yaratıcıları, yarattıkları ürüne yabancılaştırılmıştır.

Marksist sanat anlayışa göre sanat, ezen ve ezilen sınıflar arasındaki çatışmasının ve ekonomik çelişkilerin yansımalarını barındırır. Yani sanat; kederin ve mutluluğun, güzelliğin ve çirkinliğin tekelinde değildir. Sanatın var olabilmesi için bir yaratıcıya, yaratıcının ise sanatı var edebilmesi için bir enerjiye sahip olması gerekir. Bu anlamda sanat, insanın üretici ko-numda yer aldığı bir iştir. Sanatın toplumsal koşullardan ve tutumlardan ayrı tutularak, yaratıcısından kaçırılması özünün kaybedilmesine neden olacaktır. Marks ve Engels, Sanat ve Yazım eserinde bunu şöyle açıklar: “Yalnızca kendi iç gelişme yasalarından hareket edilerek kavramanın kesinlikle olanaksız olduğunu” düşü-

nüyordu. Sanatın özü, kökeni, gelişimi ve toplumsal işlevi (rolü), yalnızca ekonomik etkenin –üretici güçlerin gelişiminin üretim ilişkileriyle olan karmaşık etkileşiminin– belirleyici rol oynadığı, tüm olarak toplumsal sistemin tahliliyle anlaşılabilir.” Yani Marksist ideolojide sanat, bireyin toplumsal varlığının bir parçası olarak görülmektedir.

MAO ZEDUNG; KÜLTÜR, SANAT VE EDEBİYAT

1917 Ekim Devrimini ve Marksizm’i doğru tahlil ederek yeni bir sosyalist toplum oluşturan Mao Zedung, insan yaşamında var olan her alanda yorulmaksızın bir çalışmaya girdi. Ekonomik politiklardan felsefeye, askeri stratejilerden kültüre ve siyasetten sanata kadar uzanan yeni bir toplumsal değişimi inşa etti. Mao’nun yarattığı yeni sosyalist yaşamda toplum, birey ve parti ayrıştırılarak kategorize edilmiştir. Ve Mao Zedung bu ayrımı, “Halkın ile partinin çıkarları çeliştiğinde devrimci; halktan yana tavır alır. Birey ile partinin çıkarları çeliştiğinde

ise devrimcinin tavrı partiden yana olacaktır.” diyerek açıklamıştır. Yazımızın konusuna geldiğimizde, “Sanat kimin içindir?” sorusunun cevabı tahmin edilebilir. Mao Zedung soruyu şöyle cevaplamaktadır: “Bu ‘kim için’ meselesi temel meseledir, bir ilke meselesidir. Sanat ve edebiyatın kime hizmet edeceği meselesini çözdükten sonra ikinci mesele nasıl hizmet edeceğidir...” “Sanat ve edebiyatın milyonlarca ve milyonlarca emekçiye hizmet etmesi gerekir...”

EĞİTİM VE KÜLTÜR HAREKETİ, MART 1927*

Büyük Proleter Kültür Devrimi öncesinde eğitim ve kültür toprak ağalarının özelinde tutulmuş ve emekçi sınıfların bundan yararlanmasını engellenmiştir. Mao, toprak ağalarının tekelinde tuttukları kültürün yaratıcılarının köylüler olduğunu ifade etmiştir; çünkü var olan kültür köylülerin emeği ve kanı üzerine kurulmuştur. Kültür Devrimi ile birlikte köylerdeki ağalık düzeni yerle bir edilmiş ve kültür, asıl yaratıcılarına kavuşturul-

yazının devamı 23. sayfada

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi

yt ydemokrasi11

whatsapp yenedemokrasi20.net

envelope yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayıncılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20